

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ВЕНЕЦЪТ НА СЛАВАТА

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Венецът на Славата - I Част	3
Към сърцето ти	3
1. Видението с огледалото на Христовата Слава	7
2. Видението в Небесния дом на Апостол Павел	12
Венецът на Славата - II Част	20
Към сърцето ти	20
1. Видението в градината на земните смокини	28
2. Видението в градината на земните маслини	39
3. Видението в градината на земните лози	53

ВЕНЕЦЪТ НА СЛАВАТА - I ЧАСТ

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Имам пълното потвърждение от моя Господ, че в изминалото време сърцата на мнозина Божии чеда, общуващи с нас, са били подложени на голямо изпитание. Изпитание не просто заради дългото мълчание от моя страна, но в действителност едно преминаване през огъня на всякакво притеснение и злострадание заради Исус.

Самите пророчески книги от тази последна година бяха най-болезненото и най-славно пробождање на дяволското сърце от острието на Меча Господен. Това предполагаше, че реакцията на Сатана щеше да бъде свирепа, яростна и пределно отмъстителна. Всеки от нас е усетил по един или друг начин тази реакция в живота си. Но благодарение Богу, ние ще продължим да се подвизаваме в доброто войнстване на вярата – неповредени, несломими, неуморими и пълни с още повече ревност за Божието дело.

Книгата, която сега държиш в ръцете си, дълго време е била желателен връх за сърцето ми. Това е пророческо слово, в което по удивителен начин ще се преплетат божественият и човешкият опит, свързани от Светлината на Вечната и Свята Библия.

Венецът на Славата! Какво е той?

Каква е тази сетнина от Божие одобрение и благоволение, при които върху главите ни ще заблести ореол на Небесна признателност и почит? Какъв е този най-жадуван край за всичките ни изпитания, злострадания и подвизавания за Исус? Каква е тази награда, за която някога Апостол Павел написа в посланието си към Тимотей:

“Защото аз вече ставам принос, и времето на отиването ми настава. Аз се подвизах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден; и не

само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление...”¹

Виждаш ли, братко мой, че става дума за едно най-важно призвание пред сърцата ни? И това е призванието да обикнем явлението на Исус, станало преди две хиляди години в нашия свят. Защото, обикнали Господното явление, ние самите ще станем причина Исус да се яви чрез нас.

Ето така, преди седемнадесет години, аз обикнах явлението на Исус и Той се яви в моя живот. Яви се не само да ме спаси, но за да започне да спасява чрез мен. Яви се със знания и откровения, с мъдрост и просветления, със Слово и видения. И най-вече – с Благодат и Сила. И колкото повече аз отварях сърцето си за Него, за да ми говори Той, толкова повече белезите на Неговия Живот ставаха белези и на моя живот. И аз, натрупал стотици категорични свидетелства за Христовото благоволение върху сърцето ми, все повече започвах да усещам себе си като оня **“принос”**, в който се беше видял Апостол Павел. И така – до последния месец от последната година – сиреч до днес.

Но нека сега да продължа с това, че точно в този последен месец аз усетих главата си набучена с хиляди тръни. Остри, болезнени и отровни, те сякаш бяха личната ми смъртна присъда, подписана от дявола. За човек на 41 години, преживял достатъчно отмъщения от Сатана, би трябвало тези тръни да не ми правят никакво впечатление. Но не беше така. Защото тръните се разпростряха от главата към сърцето и така по цялото ми тяло. Сякаш, че телесната ми хижа беше някоя стара и порутена къща, предадена на запустение и проклетия. Ти може би си виждал стари къщи, буквално сграбчени от прегръдките на тръни и плевели, тъй щото да не можеш да определиш дори очертанятията им. А точно така се чувствах и аз. И тогава мъката, преляла от сърцето ми, изби в плачевна молитва към моя Господ. И аз, отворил библията си на “Второто послание на Апостол Павел към Тимотей”, възридах пред Исус, като Му казвах:

“О, мой Господи! Защо Си допуснал тази чрезмерна скръб върху слугата Си? Защо Си допуснал хиляди отровни тръни да се впиват в

¹ (2 Тимотея 4:6-8)

главата ми, да мъчат сърцето ми, да ужасяват душата ми? Нима не свърших попрището, на което ме постави? Нима не опазих Вярата, с която Ти ме дари? Нима не станах жертва и принос за Твоето Царство? Къде е тогава Венецът, който Ти Си обещал на тия, които Те любяат?”

Братко мой! Недей да мислиш, че в този миг аз изразявах бунт против Господа или несъгласие със съдбата, която Той е допуснал в живота ми. Нищо подобно. Аз просто копнеех за утеха, за мехлем, за освобождение от наложеното ми злострадание, за изходен път от страшното ми изпитание. И ето, че Исус наистина отговори на молитвата ми. Той се сниши от Небето върху мен и докосна с ръка главата ми, като ми казваше:

“Да не отпада сърцето ти, слуго Мой и никак да не се смутиш от допуснатото върху тебе зло. Защото Аз нямам причини против теб, за да те наказвам. Но дяволът има причини против теб, за да те измъчва. А Аз допуснах злостраданието върху теб, за да изпитам вярата ти и да проверя колко истинска към Мен е любовта ти. А сега ти казвам, че това, което ти чувстваш като зло върху главата си, Небето вижда като Слава. А разликата между Моето виждане и твоето усещане е поради твоето плътско тяло, в което не пребъдват Божиите обещания. И сега, за свидетелство на цялата Ми Църква, Аз ще те въздигна горе при Мен. За да ти покажа Венецът на Славата, за който ти положи годините на живота си...”

Тези думи на Исус бяха като дъжд за угнетената ми душа. Жадуван и топъл дъжд, чиито капки имаха чудотворен ефект върху всичките ми помисли. Те ме накараха да видя злостраданието си по нов, Небесен начин. И така да осъзная, че всичко, вършено заради Господ, си струва. Без значение на цената, която трябва да се плати. Без значение на глътките скръб, които трябва да се изпият. Без значение колко дълго ще продължат отмъщенията на нечестивия.

Ето защо аз вдигнах възрадания си поглед към Спасителя и тихо Го запитах:

“О, Исусе! Наистина ли съм спечелил благоволенieto Ти, за да ми покажеш Венеца на Славата? Не е ли той сетнина и награда за тия, които са положили целия си живот за Тебе? А ето, че моят живот продължава,

което ме кара да мисля, че не съм извършил всичко, което трябва да извърша. Как тогава ще ми покажеш Венеца на Славата, след като не съм го заслужил?”

В отговор на въпроса ми Господ се усмихна. А след това, докосвайки с показалец сърцето ми, отново започна да ми говори, като ми казваше:

“Ти си Мой свидетел! Господен слуга, който претърпя и превъзможна над страшни дяволски съпротивления. И както ти казах преди пет години в книгата за Святостта на Моята Дреха, така и днес ти потвърждавам същото, а именно:

Ако Аз допуснах първия Ми дякон Стефан да бъде умиращ мъченик, то тебе съм направил да бъдеш побеждаващ мъченик! И както първият Ми Стефан покри главата си с Венеца на Славата, така и последният Ми пророк ще покрие главата си с него!

В името ти е съдбата ти, слуго Мой!

Защото името ти ще рече “Венец на Божиата Слава”. И както си станал пример и вдъхновение за мнозина, така ще продължиш да бъдеш стълп в Храма Ми на Хълма Мория. А сега Ме последвай, за да видиш Венеца на Славата, който е най-голямата награда и привилегия за духовния човек...”

След последните Си думи Господ ме въздигна със силните Си ръце, тъй щото пред сърцето ми заблестяха светлините на Небесния Ерусалим. И аз те моля, скъпи ми братко, да последваш Исус в тези видения. Защото те ще бъдат жадуван и дългоочакван отговор от Небето за най-скъпоценната награда на вярата в Господ Исус Христос – Венецът на Славата.

Амин и Амин!

1. ВИДЕНИЕТО С ОГЛЕДАЛОТО НА ХРИСТОВАТА СЛАВА

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

От незапомнени времена един и същи копнеж е изпълвал житието и битието на повечето човеци. И това е бил копнежът за слава. Хората са говорели за славата, мечтаели са за славата, преследвали са славата с всякакви начини и средства. Изобщо – мисълта, че името ти може да заблести над хиляди и милиони други имена – е била като магнит за човешките сърца. Така във всички сфери на своето житие и битие човеците са започнали да преследват славата. На една малка част от тях тя се усмихнала и запечатала имената им в историята, а огромните множества подминала като крайпътни дървета. Но било, че едни се прославили, а други умрели безславно, копнежът за слава продължавал все повече и повече да изпълва живота на човеците. Но ето, че на прага между две древни хилядолетия се явил Божият Син Исус Христос. Той слязъл от Небето на земята чрез чудото на непорочното зачатие и през целия Си Свят Живот работил за Слава, която не можела да се пипне, опише или види.

Исус дошъл на земята, за да прослави Бог Отец, Който е на небесата!

И не само да Го прослави, но да яви всичката Му Благодост и Милост, всичкото Му състрадание и всичката Му Огнена Любов към човеците. За земните човеци, придобили земната си слава, Исус изглеждал необясним и неразбираем. Той не търсил славата така, както я търсили те. Той не пожелал да се короняса и провъзгласи за цар над Израил, ако и да имал всички видими и невидими основания за това. Той често излизал по улиците и площадите, като казвал на първенците и фарисеите:

“Аз дойдох в Името на Отца Си, и не Ме приемате; ако дойде друг в свое име, него ще приемете. Как можете да повярвате вие, които приемате слава един от друг, а не търсите Славата, която е от Единия Бог...”²

Тези думи още повече озадачавали и обърквали големците на Израил. Хипнотизирани от многовековната призма да претеглят славата чрез

² (Йоан 5:43-44)

богатството, почитта и държавния сан на човека, Израилевите водачи се съблазнили в Исус. Понеже Той говорел и работил за Слава, която не е от техния свят и не се печели с поклони пред дявола. И точно тогава се появила разделителната линия между двете слави – Славата на Бога и славата на човека. Славата на Небето и славата на земята. Славата, придобита с поклонение пред Бога, и славата, получена с поклони пред дявола. Сблъсъкът между двете слави бил толкова страшен и категоричен, щото Исус заплатил този сблъсък с разпъването Си на Голготския Кръст. Но точно когато Израилевите първенци тържествували, че тяхната слава е победила Христовата, Исус възкръснал от мъртвите. И не просто възкръснал, но тържествувал в Слава над всички началства, сили и господства. Това било тежък и фатален удар за човешката слава, която винаги приключва със смърт и краят ѝ е като сетнината на тревата. Но ето, че точно там, където приключвала човешката слава, изгряла Славата на Исус. Той не просто възкръснал, но се възнесъл в Небето в неизразимо величие, а Бог Отец Му дал всяка власт на Небето и земята. И Господ, като излял Святия Си Дух над Своите последователи и пратеници, им заповядал да работят не за земна, но за Небесна Слава...

Братко мой! Аз зная, че написаното по-горе не е някакво ново знание за теб. Но бях длъжен да започна именно така, понеже две хиляди години след възкресението на Исус нещата не са се променили нито на йота. И днес все още продължава страшният сблъсък между двете слави. И днес чедата на дявола продължават да му се покланят, за да спечелят земната слава, а Божиите чедата се покланят на Исус, за да спечелят Небесната Му Слава. Но ето тук настъпва една съдбоносна разлика. И тя е, че дяволските поклонници получават славата си приживе, а Божиите чедата – когато пристъпят зад портите на Небесния Ерусалим.

Как тогава да живеят Божиите чедата, за да са сигурни, че не са изгубили Венеца на Славата? Как да наблюдават и съпоставят белезите на живота си, за да са сигурни, че не са разменили Христовата Слава за някоя кратковременна слава? Не казва ли посланието на Христовия апостол за мнозина:

“Като се представяха за мъдри, те глупееха, и Славата на Нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четвероноги и на гадини...”³

И не предупреждава ли Сам Господ в “Откровението”:

“Ето ида скоро; дръж здраво това, което имаш, за да ти не отнеме никой венеца...”⁴

Можем ли да сме сигурни, че не сме разменили Божията Слава за човешка или демонична? Можем ли да имаме категорично потвърждение и увереност, че държим здраво онова, което имаме, за да не ни отнеме никой Венеца на Славата?

Именно отговорът на тези въпроси се разкри пред сърцето ми, когато Господ Исус ми даде Небесното Си видение. Затова нека да продължа с него. Аз вече вървах с Исус по златните улици на Небесния град, когато Господ извърна главата Си и ми проговори, казвайки:

“Сега ще те въведа в Божието Светилище, за да ти покажа Залата на Моята Слава. Затова Ме последвай и запиши всичко на книга...”

Ето, че пред очите ми вече сияеше Дворецът на Божието Светилище, когато Господ отвори вратите му и пристъпи навътре, а аз Го последвах. Така Исус премина през дължината на Светилището, като застана пред врата, направена от прозрачно злато. В следващия миг Той се обърна към мен, като ми казваше:

“Пристъпи след Мене, слуго Мой! Защото много години Сърцето Ми е копнеело да те въведе на това място...”

С вълнение стиснах ръката на Исус и пристъпих след Него. А тогава очите ми съзряха издигнат златен постамент, върху който беше поставен Венецът на Славата. Самият Венец светеше със силата на обедно слънце, а лъчите му бързаха да озарят цялата Зала. Но още по-интересното беше това, че срещу златния постамент и Венеца имаше огромно огледало, покрито от бял и чист висон, тъй щото само краищата на огледалото бяха видими за мен. И ето, че Исус се приближи до Венеца и го взе в ръцете Си,

³ (Римляни 1:22-23)

⁴ (Откровение 3:11)

като Го постави на главата Си. От самата гледка нозете ми се подкосиха, тъй щото паднах по лице. И, не смеейки да погледна на Исус, тихо Му казах:

“Ах, скъпоценен мой Господи! Да стоя ли в присъствието Ти, когато не съм достоен за Славата Ти? Да съзерцавам ли най-прекрасното Лице на Вселената, когато погледът на очите ми не е достоен за Тебе?”

В отговор на думите ми Исус пристъпи до мен и ми подаде ръка. А след това, като посочи към златния постамент и покритото с висон огледало, с повелителен Глас ми заповяда, казвайки:

“Ела с Мене досама огледалото, което е покрито със светъл и чист висон. И като гледаш на покритото огледало, кажи Ми:

Защо в Залата на Моята Слава стои огледало, покрито с висон? Не трябва ли огледалото да отразява Мене Самия и Венеца на Славата Ми?”

Замислих се над думите на Господ и те ми се сториха твърде дълбоки. А после в ума ми нахлуха стиховете от посланието на Апостол Павел:

“А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната Слава, се преобразяваме в същия образ, от Слава в Слава, както от Духа Господен...”⁵

Самите стихове родиха лъч на мъдрост в ума ми, тъй щото казах на Исус:

“О, Господи мой! Преди да се огледаме в огледалото на Твоята Слава, ние трябва да имаме дела, съпоставими на Славата Ти. Понеже никой, който не върши Твоите дела, не може да издържи на Славата Ти, нито пък е достоен за нея...”

“Отговори мъдро!” – ми каза Исус и продължи: **“А сега пристъпи пред огледалото и дръпни висона, който го покрива!”**

Боже мой! Каква привилегия ми даваше моят Господ! Изпълнен с блаженство и прекомерно вълнение, аз протегнах ръка и хванах висона, като го дръпнах от огледалото... О, чудо на чудесата! Удивлението ми нямаше край. Защото от огледалото ме гледаше един окървавен и бичуван Исус, с венец от остри тръни, набучени в главата Му. А пред Него виждах и

⁵ (2 Коринтяни 3:18)

себе си – наранен от черни железни стрели и с подобен венец от тръни, впили се в слепоочията ми. Без дъх от видяното, аз едвам успях да прошепна:

“Но защо, Господи? Защо огледалото Те отразява бичуван, окървавен и с тръни на главата, когато в действителност Ти Си облечен с царска мантия, носиш Венецът на Славата и блестиш от всичкото възможно великолепиe?”

“Защото това е най-вярното и най-истинското отражение!” – ми каза Исус и продължи:

“Защото искам да видя всички ви с това отражение на земята, за да заслужите Славата Ми на небесата. Понеже оня, който се удостои да съучаства в страданията Ми, той е достоен да наследи и Славата Ми. Но ако някой не е съучаствал в страданията Ми, то такъв не е от Моите и Духът на Славата не свидетелства на него.

И за свидетелство на цялата Ми Църква Аз ще посветя сърцето ти с цялото знание за Венеца на Славата. За да разберете как се постига, как се сплита и как се носи.

И ти, като гледаш на остриите тръни, впити в главата ти и на черните стрели, забити в тялото ти, вече трябва наистина да си уверен защо Господ те е посочил за Негов свидетел, слуга и настойник на всичките Му тайни.

Блажени тия, които имат сърца да приемат свидетелството на пророка Ми! Те непременно ще придобият Венеца на Славата!”

2. ВИДЕНИЕТО В НЕБЕСНИЯ ДОМ НА АПОСТОЛ ПАВЕЛ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз не зная дали някой някога ти е казал как се ражда скръбта, но с цялата искреност на сърцето си ще ти кажа, че скръб има там, където има чувство на обреченост. Гонението, което преживях и продължавам да преживявам за Исус, никога не е било причина за скръбта ми. Тъкмо обратното – чувствам се блажен, понеже преживявам поругание заради Христовото Име. Къде тогава е скръбта? Откъде произхожда тя? Исус казва на всички ни:

“В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света...”⁶

Значи, както сам се убеждаваш, в света има скръб. И именно светът е, който запали всичката скръб на сърцето ми. Защото този свят, цял лежащ в лукавия, влезе в много църкви и ги омърси и поквари с гибелни ереси и бесовски учения. Така църквите загубиха най-скъпоценната сетнина в Небето, а именно:

Венецът на Христовата Слава!

Ето това наистина вече е причина за чрезмерна скръб. Скръб, с която виждаш как пет неразумни девиси правят поклон след поклон пред дявола, за да получат няколко години от евтина слава. А знаеш ли защо се случва това? Именно защото дяволът има даденото от Бога право да изпита всички църкви, та да стане явно за каква слава копнеят те. Спомни се, че Сатана така изпита и нашия Господ, за което Евангелието казва следното:

“Пак Го завежда дяволът на една много висока планина, показва Му всичките царства на света и тяхната слава и казва Му: Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш. Тогава Исус му каза: Махни се, Сатано, защото е писано: "На Господа твоя Бог да се покланяш, и само Нему да служиш"..."⁷

А сега приеми знанието, че ако в нещо е бил изпитан Господ, то в същото ще бъдат изпитани и Неговите последователи, както и всички църкви, които претендират, че са Негови невести. А когато пет неразумни

⁶ (Йоан 16:33)

⁷ (Матей 4:8-10)

девици бъдат съблазнени, за да пожелаят славата и богатствата на света, а не тия на Святия Дух, то тогава дяволът им отнема единственото, което прави една невеста славна и достойна за Младоженеца:

Той отнема непорочността, девствеността и булчинската рокля на невестата, като я превръща в проститутка със земна слава, облечена с червената коприна на съблазънта.

Ето това е моята страшна скръб! Скръбта да гледам обезчестени девици, които въпреки че имат светилници, не искат да ги напълнят с масло, нито да ги запалят с огън. Обезчестени девици, които забравиха, че този свят лежи в лукавия и нищо от него не е достойно за ублажаване и постигане. А има ли нещо по-страшно от това една обезчестена девица да застане пред ревнивия поглед на Младоженеца, на Когото се е обещала във вярност, чистота и целомъдрие? С какво ще изкупи тя смъртните си грехове пред Младоженеца? Ще Го умилостиви ли с банкови сметки, офиси, сгради и автомобили, когато по полите ѝ се стича семето на дяволската съблазън и измама? Ще Го накара ли да забрави, че се е отдавала сладострастно на Сатана заради една светска регистрация? Ще Го накара ли да не помни търговиите ѝ, гнусното ѝ тщеславие, неспирното ѝ сластолюбие и похот? Ще Го накара ли да забрави, че е наричала слугите Му "еретици и антихристи" и е забивала върху главите им всичките тръни на злобата и непокаяното си сърце? Но ето затова днес е ден и сега е час всички да се откажат от земната слава, за да придобият Небесната. Днес е ден и сега е час всички да си спомнят думите на Апостол Павел:

"Не знаете ли, че, които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте, щото да я получите. И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това за да получат тленен венец, а ние нетленен..."⁸

Искаш ли нетленен Венец, братко мой? Тогава пристъпи с Божия пророк в Небесния дом на Апостол Павел. Защото този велик мъж на Христовата Вяра има какво да даде на сърцето ти.

Аз все така стоях до моя Господ в Залата на Славата, когато Той започна да ми говори, казвайки:

⁸ (1 Коринтяни 9:24-25)

“Как мислиш? Какъв ли ще да е Венецът на Славата, след като Апостолът Ми Павел каза на всички ви, че той се получава едва когато Божият служител свърши попрището си и опази вярата си?”

“О, Исусе! Аз вярвам, че Венецът е Небесно признание и награда от Тебе за всички, които са извършили поверената им работа от Небето – без да се поклатят, без да се отклонят и без да отстъпят от Твоя Завет...”

“Да, така е! Но ти отново помисли, че Венецът не се получава приживе. Тъй щото каквото и да вършиш за своя Господ – да нямаш подплата от Слава, нито от величие, нито от човешко одобрение и насърчение.

Няма ли тогава сърцето ти да отпадне твърде скоро, понеже не вижда ясно сетнината на всичките си усилия за Бога? Не трябва ли Божият слуга да познава съвършено Венеца на Славата, тъй щото да е сигурен, че не го е изгубил? Не трябва ли всички да сте сигурни и уверени, че с всеки изминал ден, в който се подвизавате за Царството, Господ непременно сплита венци на Слава за главите ви?”

Въпросите на Спасителя ме оставиха без отговор. Аз наистина не знаех какво е Венецът на Славата, нито как Господ го сплита, за да го положи на главите ни. Ето защо Му проговорих, казвайки:

“Исусе! Ти ми даде да видя в огледалото, че който носи трънен венец на главата си заради Теб на земята, той непременно има сплетен Венец от Слава на небесата. Но аз наистина не мога да разпозная какъв е Небесният еквивалент на тръните. Понеже ако бих знаел на какво съответстват тръните на земята, бих бил уверен за Венеца на небесата...”

“Ето затова трябва отново да те въведа в Небесния дом на Апостола Ми Павел. Защото измежду новозаветните служители, подвизавали се за Царството, Павел беше Божият човек, чиято глава се покри с целия Венец на Славата.

А сега Ме последвай, слуго Господен! И нека сърцето ти се възрадва за привилегията, която не съм давал на Мои слуги в последното време...”

С огромно вълнение последвах Исус, Който излезе от Божието Светилище, за да ме заведе в Небесния дом на Апостол Павел. И ето, че както и в други видения, ние застанахме пред дом от бял и ефирен мрамор. А когато пристъпихме зад вратите, отново ме лъхна безпределната чистота на Павловото обиталище. В него Исус вече ме беше въвеждал неведнъж. Така, следвайки Господ, аз влязох в стаята на Христовия слуга. А тогава Господ се обърна към мен и започна да ми говори, като казваше:

“Без всякакво съмнение знам, че ще Ме попиташ защо си тук. Защо твоят Господ трябва да те въвежда в дома на един от Апостолите Си, когато можеше да ти разкрие Венеца още в Залата на Славата Си? Но Аз ти казвам, че именно Венецът върху Павловата глава е съвършеният предел за всеки от вас. Понеже Венецът върху Главата на Сина се положи от ръцете на Отца, а Венецът върху вашите глави ще бъде положен от ръцете на Сина.

А сега виж онова, което ти посочвам...”

Показалецът на моя Господ вече беше посочил Павловата постелка, над която беше закачен Венецът на Славата. Подобно в Залата на Христовата Слава, той също светеше, но тук очите ми забелязваха поразителни подробности. Например това, че Венецът беше сплетен от клонки и листа, които видимо се различаваха, тъй щото едни клонки се преплитаха с други клонки, и едни листа се преплитаха с други листа. Това искрено ме възхити, тъй щото не издържах и попитах Исус:

“О, Господи мой! Как да разбирам тоя сплетен Венец? Как да разбирам различните му клонки и листа?”

А тогава Спасителят ми отговори, казвайки:

“Разбирай клонките така, щото да проумееш, че те са преобраз на поколения, които Павел е докоснал с Благовестието на Вечния Живот. А колкото до листата – разбирай ги така, че Самият Свят Дух на Славата е свидетелствал на Божия слуга. Тъй щото Венецът върху Павловата глава всякога ще привлича в братска любов, почит и признателност всички ония, които той е родил със Словото на Святия Дух...”

Думите на Исус бяха толкова прекрасни, щото изтръгнаха следващи въпроси от устните ми. И аз отново питах моя Господ, казвайки:

“Исусе! Да разбирам ли, че един ден ние ще ходим с подобни венци в Небето и спасените чрез нашето благовестие и личен пример ще ни обсипват с любов, почит и признателност?”

“Точно така Ме разбирай, слуго Мой!” – ми отговори Господ и продължи:

“Но прибави към разбирането си дълбоките и неизказани думи на Божията тайнствена премъдрост. Защото Аз сега ще взема Венеца в ръцете Си, за да го разгледаш отблизо и ясно да видиш точно от какви клонки и листа е сплетен той...”

Нещо познато трепна в Гласа на Исус. Някаква тръпка от минали видения, от Небесно докосване, което и преди е осветявало сърцето ми. Така аз вперих погледа си в ръцете Му, които вече взимаха Венеца, за да го приближат до собствените ми очи. И ето, че радостта ми вече преливаше, понеже разпознах как във Венеца бяха вплетени три клонки с листата им. Клонките на Смокиня, на Маслина и на Лоза. Изпълнен с възторг и благоговение, аз отново проговорих на моя Господ, като Му казвах:

“Исусе! Нима мога да забравя как преди година Ти ме възкачи на Хълма Гаризин? И там аз видях три шатри, в които имаше Смокиня, Маслина и Лоза. Не са ли тия шатри духовно свързани с Венеца на Славата?”

Господ се усмихна нежно на въпроса ми, а след това прекара пръстите Си по Венеца, като ми каза:

“Разбира се, че са свързани! В крайна сметка Гаризин е Хълмът на Божиите духовни благословения в Небесните места, а най-голямото благословение на Небето е Венецът на Славата. Но Аз тук искам да отворя очите ти за още по-дълбокото, което е скрито в Моето Евангелие. Затова, като начало, нека те попитам:

Как спасява твоят Господ? Кое е онова, което спасява душите и сърцата на човеците? Кое е онова, което ги преобразява и прави Божии чеда?”

“О, Господи! Това е Твоето Слово! Всеки, който повярва в това Слово и го приеме и пази в сърцето си, бива спасен, новороден и преобразен...”

“А какво е Словото Ми? Не е ли то семена в ръката на Сеяча, които попаднали на добра почва покълват и дават плод?”

“Така е, Исусе!”

“Спомни си тогава думите Ми в Евангелието. Спомни си как казах на всички ви:

“А посеяното на добра земя е оня, който чуе словото и го разбира, който и дава плод, и принася кой стократно, кой шестдесет, кой тридесет...”⁹

Как мислиш тогава? Няма ли добрата почва да роди добри плодове? И не дават ли Смокинята, Маслината и Лозата добри плодове за Божието Царство? Помисли тогава кое от тия растения ще даде тридесет, кое шестдесет и кое – стократен плод за Небето?”

От устните на моя Господ току що беше излязла дълбока и тайнствена премъдрост. А аз, уловил лъчите ѝ, Му отговорих, казвайки:

“О, премъдри мой Господи! Смокинята е, която ще даде тридесет процента за Царството Ти, понеже тя отговаря на сладкия Плод на Покаянието. Маслината е, която ще даде шестдесет процента за Царството Ти, понеже тя отговаря на Святия Плод на Помазанието. Лозата е, която ще даде сто процента за Царството Ти, понеже Ти Самия Си Лозата и Отец Ти е Земеделецът. И Плодът на тия, които са станали пръчки от Лозата, ще бъде Саможертвата и Възкресението...”

Думите бликаха от устните ми, а Исус се усмихваше и погледът Му заблестя от необяснима и дълбока Любов. Така Той вдигна ръката Си и погали главата ми, като ми казваше:

“Думите от устните ти бяха Светлина и Мъдрост от Святия Дух. Но сега отново послушай твоя Господ. Защото Той ще прибави на Мъдростта още Мъдрост. И като гледаш на Смокинята, знай, че тя е левията Господна, която докосва човешките сърца, за да преживеят Покаяние. Затова Господ ѝ е отредил тридесет процента, понеже Покаянието е самото начало на работата за Небето. И като

⁹ (Матей 13:23)

гледаш на Маслината, знай, че тя е десницата Господна, която изпълва Божиите слуги със Сила от Небето. И както десницата е два пъти по-силна от левицата, така и процентът на десницата скача двойно и става шестдесет. Понеже с Помазанието се извършва същинската работа за Небето.

Но като гледаш на Лозата, знай, че тя е Сърцето Господно, което изпълва Божиите слуги с Образа на Сина и с пълнотата на Божията Любов. Затова Лозата е стопроцентовата работа за Царството, понеже и левицата и десницата Господни всякога трябва да слушат Сърцето Господно. А твоят Господ всякога слуша Гласа на Отца Си и превръща в пръчки от Лозата ония, които Отец е одобрил, посочил и преузнал.

Как мислиш тогава? Могат ли левицата и десницата да изместят сърцето? Или могат ли те да вършат работата си, ако сърцето не е съгласно с тях? Най-малкото – тридесет плюс шестдесет процента правят ли сто процента?”

“Не, Исусе! Остават десет процента, които трябва да бъдат прибавени!”

“Знай тогава, че тия десет процента са Волята на Отца Ми, Неговият Съдбоносен и Личен Суверенитет, за който Апостолът Ми Павел писа:

“Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение. Защото, които преузна, тях и преопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя; а които преопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави...”¹⁰

А с какво ви прославя Отец Ми? Не е ли Венецът на Славата същинският печат, с който Отец прославя чедата Си? Сега разбираш ли дълбоката тайна на тридесет, шестдесет и стократно?”

“Да, Исусе! Сега разбирам, че който е станал левица Господна, трябва да придобие и десницата, а който има ръцете Господни, трябва да спечели

¹⁰ (Римляни 8:28-30)

и Сърцето Му. Защото само така Отец би имал синове и дъщери по Сърцето Си...”

Очите на Исус заблестяха радостно. И Той, като постави ръце върху Венеца на Славата, отново ми проговори, казвайки:

“Има много венци на земята и само един Венец на небесата. Милиони тичат, за да спечелят тленните венци, които вехнат, а само малцина тичат, за да придобият Венеца, който не повяхва. Милиони търсят земната слава, която преминава, а само малцина се подвизават за Небесната Слава, която е вечна.

Люде Мои! Говоря ви от дълбочините на Сърцето Си и налагам тежък товар върху плещите на пророка Си. За да ви роди и износи в пророческото благовестие. За да ви направи Смокини, Маслини и Лози на Божията Вечна Правда. Молете се за делото му и нека Небето закънти от молитвите ви! Защото Аз ще разгъна Венецът на Славата пред слугата Си и ще му дам да свидетелства както за левицата и десницата, така и за Сърцето Господно!

Блажени тия, които Ме чакат, за да им говоря! Блажени тия, които не се уморяват да бъдат жертвено благоухание пред Лицето Ми! Защото Аз вече съм сплел венците им и ги чакам в Царството Си, за да ги прославя!”

След тези последни думи Господ прекрати видението, а Святият Дух изпълни сърцето ми, за да ме подготви за същинските откровения и видения, свързани с Венеца на Славата. И аз те моля, скъпи ми братко, да очакваш тези видения с дълготърпението, което ни дава Святият Дух. Понеже за всяка дума и всяко видение от Исус се води битка в небесните места и духовните човеци отдавна са запознати с това. А в края на тази първа част се моля Господ да освети сърцата на всички Божии чеда, на които е скъпо и желателно служението на Божия пророк от Хълма Мория.

Амин и Амин!

ВЕНЕЦЪТ НА СЛАВАТА - II ЧАСТ

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ако преди десет години някой беше ми казал, че ще дойде миг в живота ми, когато да пиша книга за Венеца на Божията Слава, аз едва ли бих му повярвал. Най-малкото - защото добре зная от каква тиня и от какви тресавища ме е измъкнал моят Господ. Но днес наистина сърцето ми е преизпълнено от такова благодатно докосване, щото не е възможно да не пиша или да не говоря за това на Божиите чеда.

Като начало нека да започна с това, че откровенията от Исус за Смокинята, Маслината и Лозата, като Левица, Десница и Сърце на Господа бяха най-съкровеният и благословен ключ, с който някога съм отварял вратите на библейското познание. Само си представи какъв прилив от Дух и Благодат биха изпълнили сърцето ти, когато започнеш да четеш Божието Слово, имайки Небесното откровение за Божиите ръце и Божието Сърце. Точно така се почувствах и аз след първата част на книгата за Венеца на Славата. И въпреки, че ревността ми пред Господа настояваше да напиша цялото откровение на един дъх, пак изричната Воля на Исус беше да спра и да дам възможност на Божиите чеда действително да осъзнаят какви врати отваря Спасителят пред сърцата им.

Беше време в живота ми, когато сърцето ми се впечатляваше от едни други врати. Врати пред които лицемерно ухилени разпоредители ме поздравяваха уж в Христовото Име, а след това ми посочваха някой стол по-назад в залата, понеже първите няколко реда винаги бяха запазени за църковното тщеславие. В онези дни, вперил детския си поглед към амвона и костюмирания пастор, аз се питах в сърцето си:

“Какво ли ще е да седна най-отпред? Как ли ще се почувствам там? Не са ли седящите най-отпред ония, които Господ Исус е прославил и наложил като духовни авторитети в църквата? Колко ли теология трябва да изуча, за да седна и аз сред тях?”

По-късно щях да разбера, че някой си дякон бил лявата ръка на пастора, а еди кой си дякон му бил дясната ръка. А самият пастир пък се явявал лявата ръка на още по-важна клечка от него, а друг пастир бил дясната ръка на клечката. И това "благовестие на човешките ръце" щеше да стигне дотам, щото на шумни и разточителни конференции стотици християни да си шушукат за още по-големи леви или десни ръце. Всъщност – ето това бе религиозното блато на човешкото християнство, тресавището на църковното тщеславие, от което Исус ме освободи категорично. И днес, когато гледам на Смокинята, Маслината и Лозата, като на Левица, Десница и Сърце Господно, аз се питам:

"Защо толкова много вярващи погиват от задушавашата хватка на човешките ръце, а не искат да притихнат под Благодатните ръце на Исус и с глави върху Лоното Му?"

Отговорът се оказва колкото простичък, толкова и радикален:

Ако копнееш за място на човешка слава, ще потърсиш човешките ръце и човешките сърца! Ако копнееш за Божията Слава – ще прибегнеш под Божиите ръце и Божието Сърце! И тогава непременно в живота ти ще се сбъднат пророческите стихове:

"В оня ден, казва Господ на Силите, ще поканите всеки ближния си под лозата си и под смоковницата си..."¹¹

Но как в действителност да извършиш очакването на Господа? Именно така – като довериш сърцето си на изреченото от Апостола Му Павел, който в "Деяния" каза:

"Бог, Който е направил света и всичко що е в него, като е Господар на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове, нито Му са потребни служения от човешки ръце, като да би имал нужда от нещо, понеже Сам Той дава на всички и живот и дишане и всичко..."¹²

Виждаш ли писаното, братко мой? Проумяваш ли го?

Нашият Бог не обитава ръкотворни храмове и служения на човешки ръце не са Му потребни. Нещо повече – те се явяват вредни, противни и

¹¹ (Захария 3:10)

¹² (Деяния 17:24-25)

несъгласни с Неговата Воля. Сега разбираш ли защо Исус ме освободи от местата, където има служения на човешки ръце? Именно затова – да ме вдъхнови, помаже и извиси до служението на Божиите Ръце и до очакването на Божието Сърце.

До Смокинята, Маслината и Лозата, които са Левицата, Десницата и Сърцето на Господ Исус! Защото именно с клонките от Смокинята, Маслината и Лозата се изплита Венецът на Славата!

И за да бъде вярата ти изобилно укрепена и утвърдена в тази библейска истина, аз ще продължа с видението, което Господ даде на сърцето ми. Ето какво ми каза Той:

“Как мислиш?

Какво ще се случи, ако един Божий човек хвърли презрението си върху служението на човешките ръце, за да се ръководи единствено от служението на Божиите ръце? Как биха реагирали тия, които не са изпълнени и помазани от Святия Дух, но от сърцата им говори духът на заблудата и религиозното лицемерие?”

“О, Исусе! Би настъпил страшен конфликт. Понеже тия, които имат служенията на човешките ръце, мигновено биха изгубили славата, авторитета и репутацията си сред всичките си поклонници. Тогава те биха направили всичко възможно, за да попречат на Божия човек, който ги изобличава като измамници, самозванци и лицемери...”

“Нека тогава да продължа да те питам, а ти Ми отговаряй:

Ами ако този Божий човек съвсем целенасочено е бил ръководен от Мене, за да хвърли Господното презрение върху служенията на човешките ръце? Ако той се докосва до Левицата, Десницата и Сърцето Ми, тъй щото върху главата му заблестява Венецът на Славата? Няма ли самият Венец да стане твърде непоносим дразнител за религиозните демони, които надничат от сърцата на лицемерите?”

“О, Исусе! Та има ли нещо по-непоносимо за дявола от Божията Слава? Той самият би полудял от ярост, ако зърне, че върху някоя глава заблестява Венецът на Славата. За свят, който лежи в лукавия, носенето

на Венеца на Славата е духовна дързост, съпоставима само с едно публично опозоряване на Сатана...”

Господ се усмихна на заключението ми, а след това, докосвайки главата ми, каза:

“Нека сега да те заведе във видението, в което първият Ми новозаветен венценосец публично опозори Сатана и заяви на слугите му, че не са достойни за Божията Слава...”

След последните думи на Исус пред очите ми се разкри и самото видение. И ето, че аз виждах дякон Стефан, застанал пред Синедриона. А зад него – със злостни и яростни погледи стояха подкупени лъжесвидетели, които крещяха против Христовия слуга, казвайки:

“Тоя човек непрестанно говори думи против това свето място и против закона; защото го чухме да казва, че тоя Исус Назарянин ще разруши това място, и ще измени обредите, които Моисей ни е предал...” ¹³

Докато крясъците се усилваха, лицето на Стефан се просвети. И ето, че върху главата му заблестя нетленният Венец на Славата. Това накара всичките да утихнат и да се взрат в него, усетили духовното му превъзходство и величие. А тогава Господ протегна ръка и посочи към тълпата, като ми казваше:

“Гледай кой ще изпълзи от мрака си, за да гледа на дякона Ми Стефан и да се побърква от Светлината върху главата му...”

Отново погледнах във видението, когато забелязах самия дявол и Сатана. Гледащ с непоносима враждебност към Христовия дякон, той изкрещя на демоните си:

“Не му давайте да говори, понеже ще прослави Йеова и Сина Му!”

Но явно, че реакцията на дявола бе закъсняла, понеже първосвещеникът мазно попита дякона:

“Така ли е това?” ¹⁴

А Стефан отвори устата си и вече казваше:

¹³ (Деяния 6:13-14)

¹⁴ (Деяния 7:1)

“Братя и бащи, слушайте - Бог на Славата се яви на Отца ни Авраама, когато беше в Месопотамия, преди да се засели в Харан, и му рече: "Излез из отечеството си и из рода си, та дойди в земята, която ще ти покажа"..."¹⁵

И ето, че колкото повече говореше Христовият слуга, толкова повече Венецът на Славата заблестяваше в силата си. Така в един миг самите Божии ръце, изявени в Святия Дух, се протегнаха с благоуханието на Смокиня и Маслина, за да докоснат сърцата на слушащите. Това накара дявола да вдигне черната си мантия и да покрие главата си. А след това с див крясък да извика:

“Убийте го! Убийте го! Този дякон ме опозорява като паднало нищожество, понеже Славата на Йеова свети толкова силно, колкото е на небесата! И сега какво излиза? Ако Той е на Небето в Неговата Си Слава, аз съм на земята в моята! Но ако Той е на земята в Неговата Си Слава, аз къде да се дяна? Скоро се възпротивете на дякона! Скоро го убийте! С камъни го убийте, както се убиват престъпниците! Камъни хвърляйте върху тая глава и тоя Венец, който не мога да понасям! Убийте го! Убийте го!”

Чули кресливия глас на началника си, демоните мигновено се разшаваха в сърцата на тълпата. А дяконът на Исус вече казваше:

“...“Небето Ми е Престол, а земята е Мое подножие; какъв дом ще построите за Мене? Казва Господ, или какво е мястото за Моя покой? Не направи ли Моята ръка всичко това?” Корововратни и с необрязано сърце и уши! Вие всякога се противите на Святия Дух; както правеха бащите ви, така правите и вие. Кого от пророците не гониха бащите ви? А още и избиха ония, които предизвестиха за дохождането на Този Праведник, на Когото вие сега станяхте предатели и убийци, - вие, които приехте закона чрез ангелско служение, и го не опазихте...”¹⁶

Дочула последните му думи и надъхана от религиозните демони, тълпата полудя и даваше знак на Стефан да спре да говори. А той, като

¹⁵ (Деяния 7:2-3)

¹⁶ (Деяния 7:49-53)

вдигна ръце към Небето и докосваше Божията Левица и Божията Десница, положили Венеца на Славата върху главата му, извика за сетен път:

“Ето, виждам небесата отворени, и Човешкият Син стоящ отдясно на Бога...” ¹⁷

Възгласът му накара самият дявол и Сатана да се шмугне в първия от озверелите човеци пред него, да запуши първом ушите му с ръце, а след това да сграбчи и заблъска Христовия дякон навън от Синедриона. Гледката беше колкото славна, толкова и страшна. Защото Венецът блестеше още повече върху главата на Стефан, а той – изблъскан вън от Ерусалимските порти, вече се олюляваше в прахта на земята. И ето, че върху главата и тялото на дякона полетяха камъни. Те скоро счупиха черепа му и разкъсаха скулите му. Но Стефан, агонизирайки, успя за сетен път да събере дъха в устните си. И гледайки към отвореното Небе и към протегнатите ръце на Бога и Отца, с висок глас да извика:

“Господи Исусе, приеми духа ми...” ¹⁸

А след това, окървавен и паднал на колене, да залитне, добавяйки:

“Господи, не им считай тоя грях...” ¹⁹

Видението беше толкова живо, щото погледнах към моя Господ и отново видях сълзи в очите Му. А Той като посочи към разбеснелите тълпи които продължаваха да хвърлят камъни, ми рече:

“Щеше ли твоят Господ да послуша предсмъртната молитва на дякона Си? Щях ли да простя на гонителите на Стефан и да не им зачитам дяволското безумие? Щях ли да погледна, че сред всичките тези избезумели либертинци, киринейци и киликийци има един мъж от Тарс Киликийски, който се удовлетвасваше от убиването на Стефан? Впрочем, виж как продължава видението...”

Отново гледах във видението, когато забелязах младия Савел, който пазеше връхните дрехи на Стефановите убийци. И ето, че Божията Левица, мина върху главата му и я погали. И не просто я погали, но направи гледката с дякон Стефан да влезе дълбоко в сърцето на Савел и да остане

¹⁷ (Деяния 7:56)

¹⁸ (Деяния 7:59)

¹⁹ (Деяния 7:60)

там, като резка върху камък. Защото в този миг сърцето на Савел наистина беше каменно. А това ме накара да реагирам и да кажа на Исус:

“Ах, Господи мой! Какво направи ръката на Отца? Защо така погали Савел по главата?”

А Исус ми отговори:

“Именно затова го погали, понеже Стефан се помоли да не им се зачита този грях. Но ти виж, че остана резка върху сърцето на Савел. А тази резка ще го накара отпосле да Ми заяви:

“Господи, те знаят, че аз затварях и биех по синагогите ония, които вярваха в Тебе; и когато се проливаше кръвта на Твоя мъченик Стефана, и аз бях там и одобрявах, като вардех дрехите на тия, които го убиваха...” ²⁰

Тази резка върху сърцето му щеше всеки път да бликва като сълзи на очите му, тъй щото Павел да запише и такива думи:

“Защото първо ви предадох онова, което и приех, че Христос умря за греховете ни според писанията; че бе погребан; че биде възкресен на третия ден според писанията; и че се яви на Кифа, после на дванадесетте, че след това се яви на повече от петстотин братя наведнъж, от които повечето и досега са живи, а някои починаха; че после се яви на Якова, тогава на всичките апостоли; а най-после от всички яви се и на мене, като на някой изверг. Защото аз съм най-нищожният от апостолите, който не съм достоен и апостол да се нарека понеже гоних Божиата църква...” ²¹

И най-сетне – тази резка щеше да го направи твърде ревнив и последователен, твърде пламенен и любящ, твърде смирен и кротък за Мене, та да увенчае главата си с Венеца така, както се увенча и дяконът Ми Стефан. Сега разбираш ли най-сетне каква цена трябва да плати всеки от Моите, който не иска да участва в служението на човешките ръце, нито би предал сърцето си на служби в земни храмове?”

²⁰ (Деяния 22:19-20)

²¹ (1 Коринтяни 15:3-9)

“Да, Исусе! Едва сега разбирам, че цената е преминаването през смърт. Дори да не е физическа, като тази на дякона Ти Стефан, при всички случаи това ще бъде смърт за душата, смърт за стария човек, смърт на всичко, което е противно на очите Ти и на Славата Ти...”

“Точно така е, момчето Ми! И ето затова ти казвам да Ме последваш. Понеже ще те въздигна при Мене и Сам Аз ще положа Венеца на Славата върху главата ти. Веднъж ще го поставя като Венец от Смокиня, втори път – като Венец от Маслина, и накрая – като Венец от Лоза. А когато Отец Ми те намери одобрен и в трите изпитания, които ти се налагат, Сам Аз ще сплета трите Венци в един-единствен, който ще се пази за тебе до деня, в който свършиш повереното ти от Господа поприще.

А сега ела с Мене и укрепи сърцето си за Благодатта и голямата отговорност, която ти поверявам...”

1. ВИДЕНИЕТО В ГРАДИНАТА НА ЗЕМНИТЕ СМОКИНИ

(Или как се носи Смокинения Венец на Исус)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Зная, че ти ще прочетеш тази книга на един дъх, както си чел и много други книги, родени от Божия Пророчески Дух. Но точно тук искам да ти кажа, че отмъщението на дявола заради видението с дякон Стефан, беше едно от най-страшните и най-болезнените, които съм имал в живота си. Като яростен вихър върху тялото ми мигом дойдоха хиляди болезнени стрели, тъй щото здравето ми се огъна, а бронята ми съвсем изтъня. Подуха се краката ми, езикът ми подпухна, възпалиха се лимфните възли под мишците ми, получих възпаление на очите (конюнктивит) и душене в областта на гърлото, а съпругата ми и съработникът ми пострадаха от тежки пневмонии. Сам можеш да прецениш, че в такова състояние не може дори да се мисли, а камо ли да се пише книга. И аз знаех в сърцето си, че самото стечение на обстоятелствата, тъй щото всичко да ни се струпа изведнъж, си беше отмъстителна режисура на дявола. Сякаш му бяха малко болезнените стрели в главата ми, та реши съвсем да зашемети със зло и най-близките в дома ми. Но в тези събития има и една добра новина. И тя е, че зашеметеният не съм аз, но дяволът.

Да, братко мой! Зашеметеният е дяволът!

Затова нека сега да продължа с непосредствения разговор, който имах с Господа след тези мъчителни за дома и семейството ми събития. Ето какво ми каза Той:

“Укрепи се, възлюбен от Отца Ми! Защото бурята вее и огъва клоните, но дървото стои здраво и неповредено. Връзката му с Корена е прекрасна и живителна и няма сила на земята или под земята, която да го прекърши или изтръгне от почвата му.

Пак ти казвам – имай мир в бурята! Защото този отвън, който вее с крилата си, е неизразимо по-слаб от Оня, Който живее в сърцето ти и влива Духа Си в тялото ти. И ти сега разбери, че ако дяволът е бесен до полуда, то е понеже Стефан се срещна със

Стефан. Ти, който си един от последните Ми венценоци на земята, се среща във видение с първия Ми новозаветен венценосец и сърцето ти забеляза скъпоценни и прекрасни неща от истинското развитие на библейския разказ...”

Думите на Господ ме накараха да се усмихна, а сърцето ми да се изпълни с радост. И действително – аз наистина намерих най-прекрасния библейски пример за сърцето си. Истина е, че Евангелието остава пестеливо в подробностите, свързани с дякон Стефан. Как така се е изпълнил със Святия Дух? Каква чудесна подготовка е имал върху Словото на Живия Бог? Какви мъдри и помазани аргументи са се намерили в устните му, та да проповядва, че Исус е Божият Син и Неговото дело е Съвършеното потвърждение и продължение на Моисеевата вяра. Но сега ти казвам, че ако в онези първи времена дяволската опозиция срещу благовестието е била на основата на религиозен фанатизъм и помрачение, то в днешните последни времена съпротивата е нараснала хилядократно. Оня религиозен октопод, който по времето на дякон Стефан е имал пипала изключително върху религията на Юдаизма и тълкуването на Свещеното Писание, днес е увеличил пипалата си хилядократно. Понеже пред сърцето на просветения Христов служител днес стоят пет световни религии, като всяка от тях има множество разклонения. Юдаизъм, Християнство, Ислям, Будизъм и Ню Ейдж – всички те гълтат души. Всички те са високи планини пред нашата вяра и ние трябва в Името на Исус да кажем на всяка една от тях:

“Вдигни се и се хвърли в морето!”

Сиреч: “Не заставай на пътя на вярата ми, но си остани в света, откъдето си и родена!”

Зная, че ще ме попиташ:

“О, братко! Защо слагаш Християнството в тези религии? Та нали Християнството са тези, които следват Христос?”

Нищо подобно, братко мой!

Християнството е човешкият модел, широкият път и широката порта, за които ни предупреди Спасителят. В този широк път има Православие, Римокатолицизъм, Протестантство. И ако в отминалите вече времена

Протестантската Реформация на Мартин Лутер изигра положителна роля, то днес тя отдавна е спирачка пред последното движение на Святия Дух. Защото това последно движение на Святия Дух е "Протестантство в Протестантството", духовно сито за поканените, наложено изпитание за десетте девици, сиреч, радикална и категорична промяна на Църквата, свързана с грабването ни от нашия Господ Исус Христос. Само помисли с кои първи книги Исус засвидетелства пророка Си на Църквата. Не бяха ли това книгите против търговците в Храма? Не бяха ли това златните лица на Луцифер в отстъпилите църкви? Не бяха ли това три съдебни процеса срещу най-унищожителните и разрушителни духове на Сатана?

Ето затова трябваше да се яви "Протестантство в Протестантството", понеже в това последно време тезисите на Мартин Лутер вече не ни вършат работа. Защото той на неговото си време без всякаква вътрешна опозиция си е печатал и продавал книгите, които е написал, без ни най-малко да разсъди, че така наскърбява Бога и влиза в конфликт с Неговата Воля.

Казвам ти всичко това, понеже и в трите видения, свързани с Венеца на Славата, ти ще видиш на какво е способна дяволската съпротива, действаща в онези християни, които без да протестират си седят в Протестантството и вече са хванали мухъл и паяжини от вековното си религиозно вцепенение. Те са заприличали точно на варосани гробници, които отвън се виждат на човеците праведни, а отвътре скърцат със зъби религиозни демони.

А сега вече нека да продължа и със самото видение, което моят Господ разкри пред сърцето ми. В мига, когато отново ме въздигна в Небесния дом на Апостол Павел, Исус започна да ми говори, казвайки:

"Слуго Мой! За Мен няма по-важно нещо от това – да имам сърца, които искат съвършено да изпълнят Волята на Отца Ми.

А каква е Волята на Отца Ми? Не е ли тая – да прослави Името Си на земята и така да въведе в Славата Си тия, чрез които се е прославил?"

"О, Исусе! аз всякога помня думите, които Ти каза на Своите ученици:

“В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици...”²²

Ето защо всячески копнея да положа живота си, тъй щото да се умножат плодовете за Царството...”

“А какви са плодовете на Царството?

Не са ли те именно Смокините, Маслините и Гроздовете, които биха прославили Отец Ми? И не затова ли ти разкрих дълбоката тайна на Венеца на Славата, та всякога да бъдете готови да го изработвате и изявявате в живота си?

Но сега ти казвам, че никой не се ражда нито плодоносен, нито прославен, нито увенчан. Тъй щото за повярвалия в Господа има път на усъвършенстване и утвърждаване. Ето затова при видението с дякон Стефан ти казах, че ще разплета Венеца на Славата на другите три Венци, които го образуват. Тъй щото ще положа на главата ти първом Венеца на Смокинята, после – Венеца на Маслината, и накрая – Венеца от Лозата.

А сега виж онова, което ще сторя...”

След последните Си думи Господ взе Венеца на Славата, закачен над Павловата постелка. И тогава в ръцете Му Венецът наистина се разтрои. А Исус, като пристъпи към мен, ми заповяда, казвайки:

“Коленичи пред Мене, слуго Господен. Защото сега ръцете Христови ще поставят върху главата ти Венеца на Смокинята. И както съм казвал на други Мои слуги, така днес казвам и на теб:

Иди по земята и проповядвай Покаяние! И като предидеш в Духа и Силата на Илия, направи прави пътеките за Господа, както стори това пророкът Ми Йоан Кръстител!”

Докато Исус изговаряше думите си, Левицата Му се сниши над главата ми, тъй че усетих как смокиновите клонки и листа легнаха като Съвършено Божие присъствие върху главата ми. И тогава осъзнах, че този Венец е бил нещо като лично пророческо кръщение за сърцето ми. Кръщение, с което Царят на Сион ми е поверил твърде отговорна работа. Докле още усещах

²² (Йоан 15:8)

силното въздействие от Венеца, Господ ми подаде ръка, за да ме изправи на нозете ми. И тогава Той отново започна да ми говори, като казваше:

“Зная, че усещаш Венеца твърде лично и твърде дълбоко в сърцето си. Но другояче не би могло и да бъде. Защото Аз те подпрях преди десет години с Левицата Си и ти дадох да слушаш Гласа Ми и да призоваваш човеците на Покаяние. Но сега за свидетелство на цялата Ми Църква искам да слезеш с Мен в градината на земните смокини. За да разберат всички що значи тридесет процента съпротива от лукавия дявол заради тридесетте процента плод за Царството...”

След тия Свои думи Господ ме изведе от Небесния дом на Апостола Си Павел и двамата с Него тръгнахме към вратите на Небесния Ерусалим. И ето, че накрая, излезли пред самите Небесни порти, ние се спуснахме към земята...

Не зная колко дълго продължи спускането ни, но накрая очите ми съзряха самата земя. А когато стъпихме на нея, Исус отново започна да ми говори, като казваше:

“Върви с Мене, защото ще те водя така, както водих всичките Си ученици. И като вървиш – кажи Ми: Помниш ли онзи случай от Живота Ми, когато Аз бях огладнял и търсех да намеря нещо за ядене. А очите Ми скоро съзряха една смоковница...”

“Да, Исусе! Ти много пъти Си ми говорил за тази смоковница и Си ми давал духовни тайни и откровения, свързани с нея...”

“Пригответи се тогава да гледаш на това видение, а и на всички останали в тази книга, с очите на твоя Господ. Защото Аз няма да ти показвам нищо друго, освен дървета, тръни, репей, глогове, шипки, плевели, коприви и всякакви подобни растения на демоничната проклетия, която действа по земята. И понеже сега отново съм гладен, ще ти дам да видиш не просто една смоковница, но цяла градина със смокинови дървета. Кой знае дали смокините няма да припознаят Венеца върху главата ти, като сплетен от ръцете на техния Господ...”

И действително, че докато Исус ми говореше, пред очите ми се появи цяла смокинова градина, в която растяха стотици разлистени смокини. И ето, че Господ вдигна ръка и строго ми заповяда, като казваше:

“Гладен съм, Стефане! Скоро отиди при тези разлистени смокини. И като простреш ръце към клоните им, събери плодовете, с които Отец Ми се прославя, а Синът zasiща глада Си...”

Послушал Гласа на моя Господ, аз понечих да се затичам към градината, когато забелязах, че в ниската част на смокиневите дървета, тоест, около стволовете им, бяха избуяли хиляди репеи. Да, братко мой! От онези широколистни плевели, които имат за цвят бодливи топчета, готови да издраскат нозете ти или да се забият в мъхестия плат на дрехата ти. Това ме накара да се сепна и да кажа на Исус:

“О, Господи мой! Виждам хиляди репеи, които са окупирали цялата смокинова градина. Как така ме изпращаш сред тия дървета, след като те са намерили сърдечно съгласие с репеите?”

“Точно така те изпращам, както чу Гласа Ми!” – отговори отново Господ и продължи:

“Има причина да си тук и тя е да стане ясно дали смокиновите дървета в тази градина са достойни за Венеца на Славата Ми. Затова ти казвам да идеш и да потърсиш плодовете им, а след това да ми ги донесеш, за да ги вкуся...”

С огромна неохота започнах да приближавам смокиновата градина, когато всичките онези репеи ме забелязаха. И като се раздвижиха, обвиха с разклоненията си всяка една от смокините. Така, вече навлязъл в градината, аз усетих че е ужасно трудно да направя дори крачка към което и да е смокиново дърво. Репеите се обвиваха около краката ми и ме прежулваха до кръв, та по всякакъв начин да ми попречат да стигна до дърветата. Но ето, че усетил Сила от Левицата Господна, аз продължих да приближавам смокините и скоро заставах под една от тях. А след това – протегнал ръце към клоните ѝ – извиках:

“Смокиньо, смокиньо! Бъди щедра и ми дай плода си! Спечели си Небесна Слава, за каквато Словото Божие те призовава! аз съм един от слугите на Небесния Цар, пратен пред Него да събера плодовете на

Покаянието. Ето, Исус ме чака да му занеса плодовете ти! Ще ми ги дадеш ли?”

В отговор на думите ми през самото смокиново дърво премина тъмен вятър, тъй щото клоните му се разклатиха страшно. И ето, че самата смокиня ми проговори, като казваше:

“Кой си ти, та да ме учиш какво е Покаяние? Какъв си ти, за да ми говориш на мене, славната, за Божията Слава? Малко ли разлистени клони виждаш върху мене, та да се съмняваш, че съм Божия Смокиня?”

“Разбира се, че виждам клоните ти! Ти наистина си една многолюдна църква. Но какво дирят тук репеите, изникнали наоколо край тебе? За тях какво ще ми кажеш?” – попитах отново аз. В този миг смокинята с нов и силен вятър разклати клоните си, като ми казваше:

“Да не си дръзнал да речеш дума против духовните авторитети, които слушам! Мен лично Господ Исус ме е посетил и каквито плодове е било редно да Му дам, дала съм ги. А Той отдавна има чудесно благоволение в делата ми и ме е благословил с подкрепата на духовни авторитети...”

“О, смокиньо!” – проговорих отново аз:

“Тоя Господ Исус, за Който казваш, че лично те е посетил, сега иска плодовете ти! Ако ти си омекнала и клоните ти са развили листа, то значи, че лятото е дошло и Христос е близо до вратата на сърцето ти! Не помниш ли тая притча от Евангелието Му? Защо сега не искаш да дадеш плодовете на Покаянието, заради които Той е изпратил слугата Си?”

В тоя миг репеите ужасно стегнаха краката ми, а смокинята със заплашителен глас ми каза:

“Тебе ли да слушам или авторитетните си теолози, които ме издигнаха в Божието познание до самите небеса? От твоите думи ли да се смущавам, след като най-успешната ми доктрина е да събирам плодове според света, в който се намирам? Докато съм на земята – ще събирам плодове за земята, а когато отида на Небето – там плодовете ми ще станат Небесни! И аз няма да позволя твоите думи да съкрушат клонките и листата ми, след като е дори голям успех, че съм ги събрала на едно място в Името на Исус!”

Докато смокинята продължаваше да ме заплашва с гласа си, аз отново погледнах към репеите, които я бяха обиколили. И тогава видях, че това са не просто репеи, но духове на Сатана. Коварни, лукави и безмилостни духове, пратени от дявола, за да работят против Покаянието в Църквата на Исус. Тези духове бяха причината сред смокиновите дървета да не се вижда нито едно, което да има плодове на Покаянието. Това отново ме накара да вдигна глава към смокинята, под която стоях, и с ревнив глас да ѝ кажа:

“Слушай Гласа на Господ, непокаяна църкво! Защото Той сега ще отвори устните на слугата Си и ще му даде да ти пророкува така, както и Кръстителят някога пророкуваше против фарисеите:

Принасяй плодове, достойни за Покаяние! И не мисли да думаш, че Авраам е примерът на твоята вяра, защото Бог може и от камъните да си въздигне чеда на Авраам. А и брадвата на моя Господ вече лежи при корена ти. И тъй, ако не даваш добри плодове, ще бъдеш отсечена и хвърлена в огъня на Божия Гняв!”

Едва бях изговорил думите си, когато самият дух на Езавел ожули краката ми, и един от репеите му изкрещя против мен, като ми казваше:

“Не си ли луд ти бе? Не си ли бесен? От библейски доктрини понятие имаш ли? Едно библейско училище завърши ли, та да те приемем като духовен авторитет? Покажи си дипломата и така ще покажеш плода си! Но ако нямаш диплома, то значи че никак не си просветен от Господа!”

След духа на Езавел и духът на Едом проговори изсред репеите, като ми казваше:

“Кой си ти, та да смущаваш вярващите и да препъваш вярата на дечицата в църквата? Какъвто плод могат – такъв раждат! Ясно ли ти е! Христовите чеда тук преживяват свят смях от Божието докосване, а на теб сълзи ти се приискали, а? Скоро да се махаш от тържеството и радостта на Божието домочадие!”

Едва духът на Едом бе свършил, и духът на Моав също заби трънливия си плод в нозете ми, като казваше:

“Скоро да спреш да ни смущаваш с горчивия си корен и да ни заразяваш с безумното си говорене! Млъкни завинаги! Ако не го сториш от

молитвите на Божиите чеда ще се извие такъв вятър, щото ще те запокити въвн от градината на Божията Слава. Кой е тогава оня измислен Бог, Който ще те спаси от църковния гняв?”

В следващия миг всички репеи единодушно се вкопчиха в нозете ми, като ме събориха на земята. И зли гласове, идещи сякаш от самия ад, закрещяха в ушите ми, казвайки:

“С този измислен Венец ли ще ни уплашиш? С това старомодно Покаяние ли смяташ да ни оплевиш? Никак няма да пуснем смокиновите дървета от властта си и Господарят ти ще Си остане гладен! Да, гладен ще остане!”

Тъжното, страшното и непоносимото вече се случваше. Защото Смокиновият Венец беше насила свален от главата ми и разкъсан в пръстта. А наместо него усетих върху главата си злоба, ярост и презрение, идещи както от ада отдолу, така и от смокиновите клони и листа отгоре. И аз, намерил сетни сили да се изправя, погледнах към моя Господ, като Му казах:

“Избави ме, Исусе! Това не е Твоята градина и тия дървета не са Твоите Смокини! Това е демоничното царство на репеите. Царството на Езавел, която с теологията си убива всеки призив за Покаяние! Царството на Едом, който отнема първородството от Небето и го заменя с кикотене и всякаква демонична измама. Царството на Моав, който впряга плътските устни за всякакви религиозни отмъщения!

Как тогава да проповядвам в това демонично царство, след като главата ми е в тръни, а Смокиненият Венец падна и беше поруган и разкъсан? Как да проповядвам на безплодни смокини, които имат самочувствие, че са Божи, а всред клоните и листата им няма дори един едничък плод?”

В отговор моят Господ навлезе в самата градина. И докато вървеше към мен, от нозете Му излизаха пламъци, от които репеите пламваха и мигновено се изпепеляваха. Така Той ми подаде ръка и ме възправи на нозете ми. А след това, прострял Левицата Си срещу смокиневата градина, с божествен Гняв рече на дърветата:

“Както някога рекох на онази смоковница, така днес казвам на вас, неплодни смокини, които презирате Моя призив за Покаяние:

“Отсега нататък да няма във вас плод довека!

Изсъхнете из Корен, понеже отдавна сте възлюбили репеите на Сатана, а Корена Давидов сте забравили! Изсъхнете из Корен, понеже не сълзите и плачът, а кикотенето и дипломите са ви станали утеха! Изсъхнете из Корен, понеже дойдох чрез пророка Си, та дано бих ви намерил плодоносни, а наместо това получих презрение и религиозна злоба!”

Докато Господ изговаряше думите Си всичките онези смокини в градината видимо започнаха да изсъхват. Листата им окапаха и клоните им се повесиха страшно към земята. А Господ, все още с ревнив пламък в очите Си, ми проговори, казвайки:

“На теб, слуго Господен, казвам, че само поруганият и стъпкан Венец на Смокинята се зачита за свършено носен от Божий слуга на земята! Затова не съжалявай, че репеите те опозориха и лишиха от Славата в Господното Име, каквато заслужаваха делата ти. Защото не е ли Смокинята Моята Левица? И какво стори дяволът с Левицата Господна? Не я ли прободете с гвоздей на Кръста?”

“Да, Исусе! Дяволът се поруга с Левицата Ти!”

“Е, знай тогава, че слугата не е по-голям от Господаря си. И ако аз претърпях пробощането на Левицата Си, то и ти трябва да претърпиш поругаването с Венеца върху главата ти и заменянето му с трънливи топчета! Най-малкото – спомни си как Ме видя в огледалото в Залата на Моята Слава?”

“О, Исусе! Видях Те бичуван, окървавен и с трънлив венец на главата Ти!”

“Понеси тогава жестокото противоречие от грешните и продължавай да проповядваш, да се молиш и да търсиш плодовете на Покаянието. Защото и Моят Апостол Павел премина през такива жестоки противоречия в служението си за Бога. Но дойде миг, когато ръката му се напълни с прекрасни плодове за Небето и Царят беше възрадан да ги вкуси. И за тия плодове Павел написа:

“Сега се радвам не за наскърбяването ви, но защото наскърбяването ви доведе до покаяние; понеже скърбяхте по Бога, та да се не повредите от нас в нищо. Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт. Защото, ето, това гдето се наскърбихте по Бога, какво усърдие породи във вас, какво себеочистване, какво негодувание, какъв страх, какво ожидане, каква ревност, какво мъздовъздаване! Във всичко вие показахте, че сте чисти в това нещо...”²³

Ще се наскърбиш ли най-сетне, Църкво Моя? Ще пролееш ли най-сетне една едничка сълза заради всичкото злострадание, на което съм предал пророка Си? Ще признаеш ли правото на Небесния Ми Отец да праща слугите Си, за да съберат плодовете, с които се слави Името Му? Ще погледнеш ли дълбоко в почвата на Евангелието, в което те насадих, за да бъда Аз твоят Корен и ти да бъдеш Моята Смоковница? Ще видиш ли, че днес ревността Ми стои там като остра брадва, която ще посече всяко растение, което Моят Отец не е насадил? Ще се наскърбиш ли най-сетне, Църкво Моя? Ще си спомниш ли мъдростта на древните, че сърцето на мъдрия е в дома на жалеенето, а сърцето на безумния в дома на веселието? Ще отмахнеш ли от себе си всичките репейи, които те направиха безплодна и безполезна? Ако сториш това, което Аз те призовавам, скоро по теб ще зреят първите ти смокини и Славата на Отец Ми ще слезе като Венец върху тебе! Но ако не послушаш Гласа Ми, то думите, които изрекох против градината на земните смокини, непременно ще те застигнат и ще ти станат съдба за Вечността.

Аз, Господ на Славата, сложих Смокиновия Венец върху главата на пророка Си! Аз му дадох да претърпи хулите, защото откъм земята се хули, но откъм Небето се прославя!”

²³ (2 Коринтяни 7:9-11)

2. ВИДЕНИЕТО В ГРАДИНАТА НА ЗЕМНИТЕ МАСЛИНИ

(Или как се носи Маслинения Венец на Исус)

Братко мой! Имам непрестанна скръб в сърцето си, която ме залива на вълни. Скръб за цялото излъгано поколение от християни, които нито за миг не разбраха какво е Славата на Бога и как се придобива Венецът на Славата.

Още от първите дни и седмици на моята вяра, когато бях младенец в Исус, трябваше да претърпя гнусните религиозни биберони на плътските проповеди, които християни със "стаж" се опитваха да предложат на търсещото ми сърце. Те винаги ми поднасяха бибероните си с възторжения възглас:

"О, Слава на Бога! Слава, Слава, Слава!"

И докато аз се оглеждах, за да видя къде е тази Слава на Бога, осъзнавах, че това беше просто религиозен поздрав, лишен от смисъл и най-вече от съдържание. А когато не един или сто пъти, но хиляди пъти започнеш да слушаш това "Слава на Бога", то идва момент, когато решаваеш да го приемеш като нещо, което е в реда на нещата. Какво пък толкова? Няма нищо лошо Бог да се слави, нали? Да, но точно тук настъпва истинският и жесток проблем. Защото Бог трябва да се слави не от устните, а от сърцето. А разликата между устните и сърцето е твърде голяма. Толкова голяма, колкото е разликата между думите и делата. Затова запомни:

Бог не приема да Го хвалиш с устните си, когато сърцето ти стои далече от Него. Бог не приема да превръщаме Славата Му в религиозна дъвка, с която мнозина си правят балончета и им се радват докато пукат. Бог иска да Го славят човешките сърца с принасянето на всичките Плодове на Правдата и на Христовата Светлина!

Става ли ти вече ясно, че когато младенци биват захранвани с религиозни биберони, то те съвсем скоро ще отпаднат от Христовата Вяра. Понеже им е бил проповядван въздух под налягане, въздух от клатене на

езици и членоразделна реч, на която Святият Дух не е станал свидетел, нито мощно е потвърдил, че проповедникът е Божий помазаник.

Аз не зная какъв смисъл влагат Божиите чеда, когато чуят думата "помазание", но съм сигурен, че измамените са мнозина. Някога, когато посещавах първите църковни събрания в София, мислех, че "помазание" ще рече да проповядваш четиридесет и пет минути триточкова проповед на църковните членове, която усърдно си преписал от учебника по теология. А когато започнеш да издишаш и няма вече какво да кажеш, хитричко да се измъкнеш от конфузната ситуация, като обявиш, че е време за хваление, за дарения или за свидетелства. А отпосле сърцето ми регистрира, че за някои проповедници "помазанието" е още по-пестелива дума. Например – да отвориш една разширена библия (има такова издание!) и да пелтечиш препратките под стиховете, а след това да подканяш братята и сестрите:

"Кажете "Амин" на това! О, Алелуя!"

Години по-късно, когато Исус стана съвършено реален в живота ми, аз разбрах, че "помазанието" е неизчерпаемата Божия Сила за проповядване, която не може да свърши, не може да се прекрати и не се контролира от проповедника, а от Святия Дух. Така за мен стана напълно естествено и нормално да проповядвам в общение между братята и сестрите по осем, десет и дори дванадесет часа. Спирах, само защото слушащите трябваше да осмислят Божието Слово и Святият Дух да ги очисти, освети и утвърди в познаването на Божията Воля.

Но защо ти говоря за всичко това? Именно защото в отстъпилите от Христос църкви няма Божие Помазание. Те може да си имат златни амвони и библии с позлатени ъгълчета. Те могат да имат стотици хиляди долари, за да си построят сгради или да си наемат най-престижните зали в НДК. Но те нямат Божието Помазание. Те просто имат мощна финансова подкрепа от Америка, за да проповядват на членовете си Вавилонско тщеславие, мерзостно кикотене и гнусно сребролюбие. Но онова благоуханно Масло, онова Свято Миро от Маслината, онази Харизма на първата новозаветна Църква, родена от Исус, те вече са изгубили завинаги.

Силно ли е това твърдение? Имам ли аргументи за него? Разбира се, че имам аргументи. И това не са моите човешки аргументи, но думите на моя Господ Исус, Който отново ме въведе в присъствието Си и започна да ми говори, като казваше:

“Как мислиш? Може ли Аз да съм изговорил нещо и то да не се сбъдне така, както съм го казал? Може ли Господ, Който е Алфата и Омегата, да види Краят на всичко, а някой да Му оспори погледа и пророческите предсказания?”

“О, Исусе! Би било безумие някой да съизволява с Тебе или да реши да коригира думите Ти. Такъв просто е попаднал под тоталната засеняваща власт на дявола. Защото коя е тая капка, течаща в реката, която би дръзнала да казва на Извора, че е сбъркал кога ще се влее в Морето? Или кой е оня теолог, който ще оспори Края, понеже не познава Началото?”

“Нека тогава да ти напомня едни Мои думи, понеже видението, в което ще те поставя, изцяло ще се покрие с тях. Ето думите, които заявих в Евангелието на цялата Ми Църква:

“Тогавя небесното царство ще се оприличи на десет девизи, които взеха светилниците, си и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха неразумни и пет разумни. Защото неразумните, като взеха светилниците, не взеха масло със себе си. Но разумните, заедно със светилниците си взеха и масло в съдовете си. И докато се бавеше младоженецът, додряма се на всичките, и заспаха. А по среднощ се нададе вик: Ето младоженецът иде! Излизайте да го посрещнете! Тогавя всички ония девизи станаха и приготвиха светилниците си. А неразумните рекоха на разумните: **Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват. А разумните в отговор казаха: Да не би да не стигне и за нас и за вас, по-добре идете при продавачите и си купете. А когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна; и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори. После дохождат и другите девизи и казват: Господи! Господи! отвори ни. А Той в отговор рече: Истина ви казвам: Не ви познавам...”²⁴**

²⁴ (Матея 25:1-12)

Забелязваш ли, че Аз говоря за пет разумни и за пет неразумни девици?”

“Да, Исусе! Забелязвам това!”

“А забелязваш ли още, че разумните взеха Масло за светилниците си, а неразумните не взеха?”

“Да, Господи! И това се вижда още от първия прочит...”

“Виж тогава онова, което някои не биха видели и след хиляда прочита. Защото става дума за Маслото, което петте разумни взимат, а петте неразумни не взимат. Какво е Маслото? Не е ли то направено от плодовете на Маслината? И ако Аз вече ти казах, че Маслината е Десницата Господна, то има ли да се чудиш защо девиците са пет? Не са ли пет пръстите на ръката Ми? Не поставих ли петкратно служение за утвърждаването на Моето Тяло? Но ето, че докле Десницата Господна е взела Масло в шепата си, другата десница е отказала да вземе. Коя ли ще е другата десница, за чиито пет девици Младоженецът заявява:

“Истина ви казвам: Не ви познавам...” ²⁵

“О, Исусе! Другата десница непременно ще е свързана със съпротивата на дявола...”

“Да, слуго Мой! Така е!

И сега ти казвам да Ме последваш, за да дам на всички да разберат що ще рече шестдесет процента съпротива на лукавия заради шестдесет процента плод за Царството...”

След тези Свои думи Господ докосна главата ми и отново ме въздигна до Небесния Дом на Апостол Павел. А след това, като докосна вече разтроения от ръцете Му Венец, взе вторият Венец, който беше сплетен от маслинови клонки и листа. Така Исус ми заповяда, казвайки:

“Коленичи пред Мене, слуго Господен. Защото сега ръцете Христови ще поставят върху главата ти Венеца на Маслината. И както съм казвал на други Мои слуги, така днес казвам и на теб:

²⁵ (Матей 25:12)

Иди по земята и проповядвай с Божието Помазание! И като предидеш в Духа и Силата на Моисея, иди и проповядвай пламенно Моето Спасение, както вършеше това Апостолът Ми Павел!”

В следващия миг ръцете на Спасителя поставиха Венеца на Маслината върху главата ми. А тогава в мен се разля такова присъствие от Огън и Дух, щото усетих косите си плувнали от Божието Свято Мирот. Това ме накара още повече да се сниша досами нозете на Исус и да Му кажа:

“Ах, Господи мой! Любов моя и единствен копнеж на сърцето ми! Усещам Венеца Ти и аромата на Мирото, което се разлива по целия ми дух. Как мога да забравя, че Ти толкова пъти Си слагал тоя Венец върху главата ми? Как мога да забравя стаята на Миротарца или златния светилник пред Престола Ти? Или как да не Ти въздам Слава, че даде на слугата Си да види помазаните къдрици на Давид и преливащата чаша на сърцето му? Всичко помня, Господи мой! Всяко листенце и всяка клонка от Венеца на Маслината са ми толкова познати, щото блаженство и възторг изпълват сърцето ми...”

“Да, слуго Мой! Наистина много пъти съм слагал Венеца върху главата ти, за да свидетелстваш за Мене. Днес ти виждаш нещата ясно, както подобава на просветен Божий човек, когото съм употребявал за Славата на Името Си. Но ти сега помисли и Ми кажи:

Стои ли на земята все още оня Елеонски Хълм, на който всяка вечер Синът се оттегляше, за да общува с Отца Си? Стои ли онази ароматна маслинен горичка, тъй щото Помазаникът Христос да намери в нея най-желателното място за Своето уединение?”

“О, Исусе! Бих искал да кажа, че Елеонският Хълм все още стои – извисен и пречист. Защото всеки, който се намери като клон от Маслината, та да ражда плодовете ѝ, непременно е съединен с Теб на тоя Свят Хълм...”

“Тръгни тогава след Мене. Защото сега ще те заведе в градината на земните маслини. За да ги призовеш да раждат плодовете на Божието Помазание, та дано биха били последния Елеонски Хълм на земята...”

След тези думи Исус ми подаде Десницата Си и ме възправи на нозете ми. Така двамата с Него излязохме от границите на Небесния Ерусалим, като полетяхме към земята. И ето, че стъпили на нея, ние тръгнахме надолу. Така вървахме известно време, когато накрая Господ се спря и посочи напред с ръката Си, като ми казваше:

“Ето, Стефане! Вече стигнахме до градината на земните маслини. И сега твоят Господ ще те прати до тях и ще ти заръча да напълниш шепите си с плодовете им, за да Ми ги донесеш. Кой знае дали тези маслинени дървета няма да разпознаят Венеца върху главата ти, като изплетен от техния Господ...”

Погледнах натам, накъдето ми сочеше Исус и сърцето ми се смути. Понеже наистина виждах стотици маслинени дървета. Но под тях, сиреч, около стволовете им положението беше твърде трагично. Хиляди бодливи храсти и плевели стояха като непреодолима преграда за всеки, който би искал да стигне до маслините и да откъсне плодове от клоните им. Това ме накара да кажа на моя Господ:

“О, Исусе! Нима ще трябва да преодолея всичките тия бодливи храсти и плевели, за да стигна до която и да е маслина? Та как е възможно тия дървета да имат плодове за Твоето Царство, след като Святият Дух няма никакво споразумение с бодливите храсти и плевелите?”

Този път Гласът на моя Господ беше не просто настоятелен, но строг и категоричен:

“Ти непременно ще отидеш при маслиновите дървета и ще поискаш плодовете им. И като се уповаваш на Мене, ще претърпиш цялата съпротива на бодливите храсти и плевелите. Как иначе да стане ясно дали маслинените дървета в тази градина са достойни за Славата Ми? Как Моите да разберат дали те биха представлявали Елеонския Хълм или не? Иди, слуго Мой и нека сърцето ти никак не отпада!”

Въоръжил се с всичкото възможно незлобие и дълготърпение, аз пристъпих в самата маслинова градина. И ето, че бодливите храсти и плевелите мигом ме забелязаха. Това ги мобилизира и те простряха разклоненията си, като се вплетоха едни в други, за да ми попречат. Така

скоро усетих болезненото дращане от бодливите храсти, което израни нозете и ръцете ми. На всичкото отгоре коприви подпалиха ходилата ми и колената ми, тъй щото ходенето и самото усилие да си пробивам път до маслините ми струваше всичката възможна болка и угнетение. Но ето, че най-накрая наистина застанах под едно от маслиновите дървета. И докле се чудех как да простра издраните си ръце, за да поискам плодовете на маслината, самият Венец ми проговори с Гласа на Святия Дух, като ми казваше:

“Слуго Господен! Исус ти е дал Помазание, с което да събираш съкровища в Небесните места! Затова протегни ръцете си към тази маслина и поискай именно тези нейни плодове!”

Послушал Гласа на Святия, аз прострях ръцете си към маслината, като й казвах:

“Маслино, маслино! Аз съм слуга на Господ Исус Христос и Той сега ме изпрати при тебе, за да напълня шепите си с плодовете на твоето Помазание! Моля те, маслино! Дай ми плодовете на онова Божие Помазание, с което събираме съкровища на Небето, а не на земята? Дай ми плодовете на онова Помазание, върху което не е сложена цена, нито е изтъргувано за пари, понеже е Свято Божие притежание!”

Едва чула думите ми, маслината се разтресе, сякаш че беше получила силен удар в ствола. А след това през клоните ѝ премина тъмен вятър, тъй щото тя зашумя, като ми казваше:

“Ха, ха, ха! Какъв служител на Исус си ти, след като никак не мога да те разпозная? Ти нещо за Божиите помазаници чувал ли си? И служения, които се наричат “фул-тайм” нищо ли не ти говорят? Нека помазаниците на Господ лично да ти отговорят според както подобава на думите ти!”

В следващия миг около нозете ми и кръста ми се впиха няколко твърде големи плевела. И всички те закрепяха вкупом, като ми казваха:

“Какъв си ти бе, та да искаш съкровища на небесата? На тебе понятия като “финансов просперитет” и “библейска икономика” нищо ли не ти говорят? Библейската доктрина за размяната при Кръста не я ли знаеш? Не знаеш ли, че Господ за нас стана всичко, което ние да не сме? Той стана сиромаш, за да сме ние богати! Той стана измет, за да бъдем ние на почит!

Той стана слуга, за да бъдем ние царе! Той взе на Себе Си проклетията, а за нас останаха благословенията! Толкова ли си глупав, че да не го проумяваш това? Ти поне една книга на Бени Хин купил ли си, за да прочетеш какъв е Гласът на Духа? "Божиите генерали" на Робъртс Лиардън прочел ли си, та да разбереш що значи помазание? А какво още да ти кажем за Кенет Копланд, Дерек Принс, Джон Аванзини, Улф Екман? Докато не си купиш книгите им как ще разбереш каква е Божията Воля за помазаните лидери? Ти наистина си лишен от Божиите благословения и затова си проклет! Да, проклет си и ти казваме скоро да се махнеш отсрещ нашата маслина!"

Докато плевелите се надпреварваха да ме хулят и заклеймяват, самият Венец просвети очите ми, тъй щото видях сред корените духът на Мамон. Властен, златен и отвратително арогантен, той изстрелваше тъмнината си в самите корени на плевелите, тъй щото те продължаваха да ме хулят и да крещят против сърцето ми.

Но ето, че за втори път Венецът ми проговори с Гласа на Святия Дух, като ми казваше:

"Твоят Господ Исус ти е дал Помазание, което свидетелства на дълбока и пречиста любов към Словото на Бога и Отца! Любов, с която да говориш Божиите огнени думи на Вечен Живот и да пазиш сърцето си от светските думи на развала и гнилото! Поискай именно тези плодове на Помазанието от тази маслина! Понеже с тях девиците запалват светилниците, за да посрещнат Младоженеца!"

Отново протегнах изранените си ръце към клоните на маслиновото дърво, като му казвах:

"Моля те, маслино! Господ Исус ме изпраща при тебе да ти кажа:

Дай Му плодовете на Святата Любов към Словото на Бог Отец, Исус Христос и Святия Дух! Тия плодове, с които не допускаме в светилниците ни да горят никакви светски думи, светски модели и светски мерзости!"

И този път маслината се разтърси, сякаш от самия си корен. А след това през клоните ѝ отново премина тъмен вятър, тъй щото тя ми казваше:

"О, хо, хо! Какво имаме тук? Надут и безполезен критик, който се опитва да хвърли петно върху славната и избрана от Господа маслина!"

И защo трябва да ти отговарям аз, когато Божиите помазаници при ствола ми ще сторят това по чудесен начин?”

Докато маслината изговаряше думите си, няколко глога буквално пронизаха гърба и гърдите ми. И като ме стегнаха в яка хватка, започнаха да крещат на сърцето ми, казвайки:

“Ти да не би случайно да си пришълец от миналите векове? Какъв е този старомоден Исус и това старомодно Евангелие, което проповядваш? Думи като “конференция”, “семинар”, “теология”, и “диспенсация” нищо ли не ти говорят? Как можеш да искаш от нашата маслина плодове на Помазанието, когато кракът ти не е стъпвал дори на една конференция? Не виждаш ли, че миришеш на нафталин бе? Толкова е архаично сърцето ти, че буквално си задръстен от стари думи, които днес никой не използва. Нима искаш да състариш църквите, когато Господ ги иска без петно и бръчка? Казваме ти, че ти няма да ни попречиш да сме модерни, защото именно такива ни иска Господ! Модерна църква и ново поколение!”

И този път Венецът просвети очите ми, тъй щото видях как край глоговете витаеше духът на Молох с огнената си мантия. Той подпалваше бодливите растения с любов към света и всичко, що е в света и затова думите им бяха пределно подигравателни, надменни и обидни. Но аз, събрал всичкото си възможно незлобие, успях някак да превъзмогна над страшните кървави драскотини, които глоговете оставиха по гърба и гърдите ми. А тогава за трети път Венецът ми проговори с Гласа на Святия Дух, като ми казваше:

“Твоят Господ Исус ти е дал Помазание, което свидетелства на съвършено изразено братолюбие. Братолюбие, с което ставаш слуга на всички, които придобиват Божието Спасение. Затова поискай и тези плодове на Помазанието от тази маслина...”

Въпреки страшната болка от поруганието, на което бях подложен първите два пъти, аз за трети път прострях ръцете си към клоните на маслината, като й казвах:

“Маслино, маслино! Царят на Сион, истинно потвърден от Бога и Отца като Вечно Живият Помазаник, сега ме изпраща при тебе, за да взема в шепите си от плодовете ти и да Му ги занеса. Моля те, дай ми плодовете на

съвършено изразеното братолюбие, с които всички придобиваме образи на слуги, за да слугуваме на Божиите чеда, които ще наследят Спасение!”

И този път през ствола на маслината премина трус и тъмен вятър разклати клоните и листата ѝ. А тогава тя отново ми каза:

“Хе, хе, хе! Докога в подножието ми ще се мотаят неграмотни простаци, които не са наясно с доктрината на църковните авторитети. На тебе понятие като “петкратно служение” известно ли ти е? Думите на Павел за покорството пред всяка власт празен въздух ли са за сърцето ти? И защо да ти отговарям аз, когато Господ е въздигнал помазаници в градината на Славата Си?”

Маслината още изговаряше думите си, когато нозете ми бяха ужилени и започнаха да се надуват. И тогава видях коприва, поникнала най-близо до ствола на маслината, която с ярост биеше краката ми и ме жулеше с думите на листата си:

“Кой си ти, глупако, за да вдигаш ръка и да говориш думи против Божия помазаник? Кой ти е казал, че може да има по-голям лидер в църквата от нейния пастор? Няма ли скоро да те накажа за дързостта ти да сипеш думи и вкарваш раздори и разцепления сред вярващите? Какъв слуга мога да ти бъда аз бе? Мене Господ ме е направил пастор! Ясно ли ти е? Когато завършиш библейски институт в Америка и пръснеш десетки хиляди долари за една диплома, тогава можеш да съизволяваш с мене? А дотогава да мълчиш и гледай да се покаеш за безумието си! Защото си в бунт с Божия помазаник...”

Вече нямах почти никаква сила, нито мотивация, за да продължа да стоя под маслината. Нещо повече – с всеки изминал миг състоянието ми се влошаваше все повече и повече поради отмъщенията на плевелите, глобовете и копривата. Но тогава от самия Венец дойде нещо като утешително погалване на главата ми. И той отново ми проговори с Гласа на Святия Дух, като ми казваше:

“Слуго Господен! Божият Син ти е дал Помазание, което свидетелства на Неговия Личен Пример. Помазание, което става като Знаме на Господния Хълм, с което Отец ще привлече всичките Си помазаници! Затова поискай и тези последни плодове на

Помазанието от тази маслина. Плодовете на Личния Пример на Исус!”

За последен път погледнах към клоните на маслината и прострях ръцете си нагоре към нея, като й казвах:

“Маслино, маслино! Богът на Моисея, Чистото Име е Йеова Нисий, ме прати при тебе, за да напълня шепите си с плодовете на Помазанието! Моля те, дай ми плодовете, които свидетелстват за Примера на Исус, за Знамето на Хълма, под което Отец ще привлече всичките Си помазаници и цялото Си домочадие!”

Този път трусът върху ствола на маслината беше много по-силен от предишните три. Той беше предупреждение от Бога, което обаче маслината никак не разбра. Напротив – тъмния вятър разлюля клоните и листата й, а тя с презрение ми проговори, като казваше:

“Хо, хо, хо! Намерил се поредният самозван богослов да ми дава препратки към Стария Завет! Но аз Стар Завет не чета, понеже е близо до изчезване. Аз съм маслина славна, вечнозелена и доброплодна, която се зеленее в Божието обиталище! И далеч от мен да се трогвам от нереализирани и провалили се драскачи като тебе! Затова нека моите помазаници да ти отговорят според както ти подобава...”

В тон с яростта на маслината към главата ми и шията ми се протегнаха бодливите клони на няколко къпини. И като започнаха да опозоряват лицето ми, разранявайки го с бодлите си, те ми проговориха със злъч, казвайки:

“Ти ли ще лъжеш вярващите, че не сме вкусни, а? Ти ли ще проповядваш за някакво си знаме, когато Господ вече е подарил света на църквата и от нас се иска да приберем в съкровищницата всичко, което можем да вземем? Не разбра ли, че думите ти нямат никаква тежест, но си смешен и жалък в аргументите си? Не разбра ли, че никого няма да трогнеш нито с даването си даром, нито със слугуването си, нито със злостраданието си. Защото днес е времето на умните и можещите. Умните да печелят и можещите да взимат. Но ти не си нито умен, нито можещ. Ти си едно уникално противоречие, което не намери одобрение и приемане от нито една маслина в нашата градина. Кой е тогава помазаният? Ти ли,

който си един, или ние, които сме мнозина? Не виждаш ли, че просто си предмет на Божия гняв, а Господ дълго те е търпял, но сега ти въздава?”

Докле още слушах ужасните думи на къпините, всички останали храсти, плевели и коприви се съгласиха единодушно против мене. И като ме събориха на земята, опозориха Маслинения Венец върху главата ми. Така той падна и беше разкъсан, а цялото ми тяло беше подложено на страшна и продължителна атака.

Не зная откъде намерих сили, но все пак успях да се изправя и да извикам към моя Господ, казвайки:

“Господи Исусе! Избави ме! Това не е Твоята градина и тия дървета не са Твоите Маслини! Това е демонично царство на Вавилонската проклетия! Царството на Мамон, който с плевелите си убива всяко даване и всеки плод за Небето! Царството на Молох, който с глоговете си убива всяка любов към Словото на Отца, Сина и Святия Дух! Царството на Корей, който с копривите си убива Твоя Образ на слуга, Твоето смирение и слугуване между нас! Царството на Амалик, който с къпините си убива Твоя Личен Пример, тъй щото маслините в тая градина нямат Знаме, за Чиято чест, Слава и Пример да се подвизават!

Скоро ме изведи от това демонично свърталище, Господи! Скоро утеши слугата Си относно всичкото злострадание, което преживях заради Маслинения Венец на Славата Ти!”

В отговор на думите ми очите на Исус се изпълниха с пламенен Гняв. И ето, че Той тръгна, за да стигне до мене. А там, където стъпваха нозете Му, пламваха всичките бодливи храсти и плевели, както и жулещите коприви. Така, подал ми Десницата Си, Господ ме възправи на нозете ми. А след това, като изгледа с божествено презрение градината на земните маслини, простря против тях ръката Си, като им казваше:

“Горко ви, земни маслини! Защото се отнеха от вас плодовете на Божието Помазание и Отец Ми, Всевишният, заповяда заблуда да действа между вас, за да повярвате лъжа. И ето, вие не просто я повярвахте, но се отдадохте на дяволските духове с всичката си възможна похот и невъздържаност. Четири духа като четири ветрища скочиха върху тебе, земна градино! И като навяха сред

почвата ти семената на плевели, глогове, коприви и къпини, скоро те направиха като бодливо и жилещо царство на нечестието!

Затова казвам на всичките земни маслини, които станаха безплодни Вавилонски дървета:

Горко на вас, земни църкви, които си намерихте платени проповедници, за да ви проповядват заблудата на Мамон! Огън, сяра и горещ вятър ще бъдат съдържанието на чашите ви!

Горко на вас, земни църкви, които си намерихте светски величия на Молоха, та да ви водят според похотта на непокаяните си сърца! Стихиите нажежени ще ви разложат и димът ви ще се издига непрестанно за вечни векове!

Горко на вас земни църкви, които чрез духа на Корей си въздигнахте пастори Ахаавовци и пастори Сауловци, та да ви водят като коприви всред мерзостта на духовното опустошение! Червеят ще се протяга изпод вас и червеи ще пълзят над вас, понеже презряхте Вечния Пастир на Сион и за гнева на Пастиреначалника скоро забравихте!

Горко на вас земни църкви, които тичахте на всяка корист и бързахте на всеки грабеж, а Знамето на Хълма презряхте като мръсна дрипа и безполезен парцал. Защото наказанието на древните амаличани ще бъде като сладка утеха пред горкото, което ще ви стовари справедливия Гняв на Отца Ми!

А на всички Мои, които по един или друг начин са се намерили в градината на земните маслини, казвам:

Бягайте далеч от плевелите на Мамон, та дано бихте спасили живота си! Търсете Помазанието Ми, намерете Истинското Ми Свято Миро, за да бъдете от петте девици, които запалиха светилниците си, за да посрещнат Младоженеца!

Бягайте далеч от глоговете на Молох, та дано бихте опазили сърцата си! Затворете вратите си и не пускайте в сърцата си нито една гнила дума, която говори за любовта към тоя свят, а не за Любовта към бъдещия!

Бягайте далеч от копривите на Корей и къпините на Амалик, защото те непременно ще ви запустят! За да станат тогава сърцата ви придатък на онази демонична проклетия, за която пророкът на Отца Ми отдавна е възвестил:

“Тръни ще поникнат в палатите му, коприва и къпини в крепостите му...”²⁶

И най-сетне – бягайки от градината на земните маслини, намерете Десницата Ми, намерете Маслинения Венец на Славата, който слагам върху главите на слугите Си, пророците! За да пострадате за Мене, да понесете страдание, да извършите делото на благовестието, да изпълните докрай службата си!

Аз, Господ на Славата, гърмя с Гласа Си и извиквам трусове против всичките земни маслини!”

²⁶ (Исаия 34:13)

3. ВИДЕНИЕТО В ГРАДИНАТА НА ЗЕМНИТЕ ЛОЗИ

(Или как се носи Лозовия Венец на Исус)

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Аз не вярвам, че човек с искрено сърце и чисти помисли би се затруднил от духовните послания на тази книга. В крайна сметка Господ ми дава да споделям с теб духовни знания, откровения и видения, които да те насърчат да се подвизаваш в получаването на Венеца на Славата. И ако наистина се замислиш дълбоко, то ще откриеш, че и в преследването на земната слава езичниците са взели нещичко от тази троичност на Небесния Венец. Понеже на едно спортно състезание мнозина спортисти тичат, но на почетната стълбичка се качват само трима. Третият – да получи бронзов медал, вторият – сребърен, а първият – златен. Но точно тук искам да вмъкна едно уточнение от Апостол Павел, свързано със Съвършената Воля на Бога. Понеже в “Първото послание към Коринтяните” той ни пише:

“Не знаете ли, че, които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте, щото да я получите. И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това за да получат тленен венец, а ние нетленен...”²⁷

“Как един, братко мой? Нали преди малко даде пример, че на почетната стълбичка се качват трима? Нали и в тази книга Господ ти дава да ни говориш за три венеца, от които е направен Венецът на Славата?”

Сигурен съм, че непременно ще ми зададеш тези въпроси. И затова искам да им отговоря.

Преди няколко години при едно прекрасно и помазано докосване Господ ми даде да напиша книга за **“Долината Ахор”**. В тази книга имаше едно видение с Игрището на Живота. И именно там Господ ми потвърди, че само Един получава наградата и това е Той Самият.

Той Самият, Който се ражда в човешките сърца!

Той Самият, Който става Образ на новородения човешки дух!

²⁷ (1 Коринтяни 9:24-25)

Той Самият, Който единствен е достоен да се украси с Венеца на Славата!

Защото Венецът на Славата е един, ако и Господ да го разтрои, за да ми го покаже като Смокинен, Маслинен и Лозов. И ето затова Павел казва, че мнозина тичат на игрището, а само Един получава наградата. Защото Божията Воля за нас е да ходим от Слава в Слава. Сиреч – от Смокиня да се превърнем в Маслина, и от Маслина да се превърнем в Лоза. Защо обаче в Лоза? Именно защото Господ Сам ни казва:

“Аз съм Истинската Лоза, и Отец Ми е Земеделецът...”²⁸

Знаеш ли колко съдбоносни са тези думи на нашия Господ? Знаеш ли колко дълбока е тайната им? Нека сега да ти покажа видението, което Исус изяви на сърцето ми. Защото Той отново ме въздигна при Себе Си и започна да ми говори, като казваше:

“Искам да говориш на Църквата Ми!

Искам да ѝ дадеш видението, на което ще те направя свидетел. Защото днес е времето за вашето подвизаване. Времето, в което трябва да спечелите Венеца и никой да не ви го отнеме. Но вие бихте го спечелили, само, ако разберете със сърцата си видението на вашия Господ. Ето това видение, слуго Мой!”

След последните Си думи Господ докосна главата ми, тъй щото пред очите ми се появи мигът на Пасхата. Мигът, когато Исус вечеряше със Своите ученици. Така, застанал в средата на една продълговата маса, Господ се готвеше да разчупи Хляба и да налее Виното на Завета Си. Но ето, че Той просто вдигна погледа Си към мен, като ме запита:

“Виждаш ли онова, което искам, слуго Господен?”

“О, Исусе! Виждам, че Ти Си събрал учениците Си на Твоята Пасха!”

“Гледай още, Стефане! И нека Святият Дух докрай да изпълни сърцето ти, за да видиш онова, което искам!”

Отново гледах във видението на моя Господ и учениците Му, когато необикновен прилив от Духа не просто изпълни, но преизпълни сърцето ми. И тогава очите ми се впериха в Исус, както никога преди. Аз виждах ръцете Му по необикновен начин. Лявата Му ръка беше станала като

²⁸ (Йоан 15:1)

протегнат клон от Смокиня, натезал от смокини. Дясната Му ръка беше като протегнат клон от Маслина, натезал от маслини. Но Сърцето на Исус и самото Му Лоно бяха Лоза. И ако една част от учениците на Исус, седящи отляво, бяха докоснати от Смокинята, а друга част от учениците Му, седящи отдясно, бяха докоснати от Маслината, то ученикът, който се беше облегал на Лоното Му, беше докоснат от Лозата, сиреч от Собственото Му Сърце. И ето, че Господ ми проговори от видението, като ме питаше:

“Какво видя, слуго Мой?”

“О, скъпоценни мой Спасителю! Видях Левицата Ти като клон от Смокиня! Видях десницата Ти като клон от Маслина! Видях и Сърцето Ти, като същинска Лоза!”

“А разбра ли, според както си видял, че едни от Моите ученици щяха да станат Апостоли на Покаянието, други от Моите ученици щяха да станат Апостоли на Помазанието. И само един от тях щеше да стане Апостолът на Любовта!

А кой е този Апостол на Любовта? Кой е този Божий слуга, чието Евангелие възвести Отец като Земеделец, Христос като Лоза, и верните Му като пръчки от Лозата?”

“О, Исусе! Това е Апостолът Ти Йоан! Той е ученикът, който се облегна на Лоното Ти! Той е, който беше Един Дух с Тебе!”

“Сега разбра ли защо Святият Дух не просто те изпълни, но преизпълни? Сега разбра ли защо искам пророкът Ми Стефан да е на Един Дух с Мене?”

“Да, мой Господи! Сега разбрах, че Ти ме искаш със стопроцентов плод за Царството Ти! Ти искаш да бъда пророк на Любовта! Пророк на Лозата, който е положил живота си, за да се родят плодовете й! Пророк, който изцяло да свидетелства на Сърцето Ти!”

В следващия миг Исус се развълнува в Духа Си. И като вдигна ръцете Си към Небето, извика:

“Благодаря Ти, Отче, че посочи, утвърди, помаза и извиси пророка Си, за да стане свидетел на Сърцето Ми! Да, Отче Мой! Защото така Ти се видя угодно – да превърнеш слугата Си в жертва за Мене и за Моето Царство!”

След тези думи Исус се приближи във видението до мен. И като докосваше Сърцето Си, извади отсрещ Духа Си Лозовия Венец на Славата. А след това ми каза:

“Коленичи в нозете Ми, слуго Господен! Защото сега ръцете Христови ще положат върху главата ти Венецът на Лозата. И както някога казах на Йоан, а след това и на Павел, така казвам и на теб:

Иди по земята и проповядвай Божията Любов! И като предидеш в Духа и Силата на Божия Агнец, проповядвай пламенно Моето Разпятие, Моята Саможертва и Моето Възкресение, както сториха това най-просветените и най-преданите на Делото Ми слуги!”

В следващия миг ръцете на Господ поставиха Венеца на Лозата върху главата ми. А тогава в мен се разля всичката възможна и невъзможна Сила на Святия Дух. Нещо повече – усещах Венеца така, сякаш че самата ми глава стоеше облепната на Исусовото Лоно и слушаше ударите на Сърцето Му. И ето, че Исус отново ми проговори, като казваше:

“Ела, приятелю на Сърцето Ми! Последвай Ме в последното и най-славно видение, което си получавал от Мене! Защото сега ще те заведа в градината на земните лози, за да потърсиш гроздовете им. И така ще дам свидетелството на Църквата Ми що ще рече стопроцентова съпротива на дявола срещу стопроцентовия плод за Царството...”

Ето, че видението с Пасхата се прекрати, а пред очите ми се появи градината на земните лози. А тогава Исус вдигна ръка и я посочи, като ми казваше:

“Иди при тези земни лози и поискай да събереш гроздовете им. Потърси от тях Гроздовете на Разпятието Ми, Гроздовете на Саможертвата Ми и Гроздовете на Възкресението Ми, понеже това са Плодовете на Моята Любов. Кой знае дали те няма да припознаят Лозовия Венец върху главата ти, като роден от Сърцето на техния Господ!”

И този път аз внимателно погледнах към градината на земните лози, като забелязах, че те изцяло бяха окупирани от черни и смолисти тръни. Самите тръни, разпрострели разклоненията си на стотици метри, се

превръщаха в невъзможно за преминаване препятствие за всеки, който би поискал да отиде при лозите, та да събере плодовете им. Но ако в миналите видения аз питах Господа защо има репей при смокините и бодливи храсти, глогове и коприви при маслините, този път просто замълчах, понеже знаех всичко в сърцето си. Така, тръгнал към градината на земните лози, аз просто стъпих с нозете си в тях и тръгнах към първата, та дано бих я приближил...

Ужасът бе възможно най-страшният. Защото освен с бодли, трънливите растения бяха пълни с убийствена отрова, която мигновено плъзваше по тялото, докарвайки убоденото място до парализа...

Боже мой! Колко злоба, ярост и отмъщение трябваше да превъзмогна!

Колко пъти трябваше да си спомням за прекрасното видение от **“Гроздовете в Господния Шатър”**, тъй че да превъзмогна над отровата с всичкото си възможно незлобие и смирение. Но аз вървах, а Лозовият Венец на главата ми постоянно ми даваше нови и нови сили. И ето, че най-сетне аз заставах под една от лозите. И като вдигнах ръце към пръчките ѝ, извиках:

“Ако наистина си лоза от Господните Лози, то моля те:

Дай ми Плодовете на Христовата Любов! Дай ми Гроздовете на Разпятието, които ни правят да се съразпнем с Христос, тъй щото не ние вече да живеем, но Той да живее в нас!”

Докато изговарях думите си, страшен трус разтърси лозата, тъй щото всичките ѝ пръчки и листа потрепериха. Но от това не паднаха никакви гроздове в шепите ми. Тъкмо обратното – с неописеума ярост лозата ми изкрещя, казвайки:

“Кой си ти, та да обезсмисляш Разпятието на Христос, призовавайки човеците да се разпъват повторно? Няма ли тоз час да призова моя бог да ти въздаде заради безумието ти? О, боже! Въздай на тоя еретик!”

Докле лозата ми крещеше, един от тръните се надигна и бодлите му застрашително обиколиха в обръч главата ми. И тогава образът на самия дявол и Сатана се яви в обръча, като ми казваше:

“Докога ще опропастяваш делата ми и ще смущаваш невестите ми? Докога няма сърцето ти да разбере, че цялата християнска религия е моя?”

Чуваш ли, нещастнико? Моя, моя, моя! И думи като "Разпятие" аз не понасям да се говорят в присъствието ми! А за тая дума сега ще си платиш! Да, непременно ще си платиш!"

В следващия миг обръчът от тръни се впи около главата ми, тъй щото остра и невъобразима болка ме прониза и направи да изстена от ужас. А дяволът, впил още повече тръните си, отново изкрещя:

"Още при хълма Гевал те предупредих, глупако! Още там ти казах, че не понасям инакомислещите и бунтовните! Изпитай сега болката от отмъщението ми!"

Тръните още повече се впиха в главата ми, когато Огън от Лозовия Венец ги накара мигновено да се дръпнат. И аз, като в просъница, чух Гласа на Господ, Който ми казваше:

"Простри отново ръцете си и поискай следващите плодове на Любовта Ми от тази лоза! Поискай Гроздовете на Саможертвата Ми!"

Укрепен от Христовия Глас, аз отново прострях ръце към лозата, като й казвах:

"Ако наистина си лоза от Господните Лози, то моля те:

Дай ми Плодовете на Христовата Любов! Дай ми Гроздовете на Саможертвата, които ни правят да имаме такава Любов, щото да положим живота си за приятелите си! Понеже такива са думите на Лозата Христос!"

Ето, че втори и още по-страшен трус премина през лозата. И тя, като положи всичките си усилия, за да успокои клоните и листата си, отново ми изкрещя:

"Ти ли ще ми говориш за Лозата Христос, когато Христос е мой и аз съм негова? Ти ли ще се опитваш да омаловажиш Неговата Саможертва, като призоваваш пръчките ми към други саможертви? Няма ли тоз час да призова Христос да ти въздаде за смущението, което ми причиняваш? О, Исусе! Въздай на тоя смутител на църквите, понеже думите му са като мана за лозите ти!"

Докато лозата крещеше, втори от тръните се надигна и бодлите му се събраха в обръч около главата ми. И тогава образът на самия звяр, който е човекът-Антихрист, се яви в трънения обръч, като казваше с ехиден глас:

“Докога ще водиш неравностойната си битка с мене? Докога ще дразниш клоните на Асирийския кедър и ще се опитваш да спреш възхода и вечното му управление? Твоят Господ е само една сянка и един лъх! Той се е скрил в Сион и е изгубил всякакъв контрол над земята! И аз вече царувам в сърцата човешки! Аз се изобразявам там, а не Небесният! А сега изпитай тръните ми и викай към страхливия Христос, та дано те спаси!”

Ето, че звярът сви обръча си около главата ми. И бодли, още по-болезнени и страшни от първите, започнаха да разкъсват кожата ми и да инжектират отрови в слепоочията ми. Болката беше толкова страшна, щото силно ридание се изтръгна от устните ми:

“Елои, Елои, Лама, Савахтани!”

А звярът, като се смееше в тъмнината от обръча си, отново ми каза:

“Питаш защо те е оставил ли? Именно защото се страхува от мене, кедърът на кедрите, храненикът на бездната, ужасът в земята на живите! И ако имаш капчица разум в отровената си глава, скоро би скъсал и изгорил всичките си книги и би се отрекъл от този Венец на главата си. Защото славата на земята е моя, моя, моя! Князът вече ми я дава и аз няма да я разделя с никой друг!”

Братко мой! Толкова страшна беше агонията ми под тази лоза, щото не знаех дали в мен е останала сила. Нещо повече – просто помислих, че краят ми е дошъл и е време да се прибера при моя Господ. Но и този път Огън излезе от Венеца, та прогони отровните тръни на звяра. А тогава, с пламенен и развълнуван Глас, Исус отново ми каза:

“Крепи се, мъжо възлюбен! Да, крепи се! Понеже цялото Небе е с тебе и тия откъм теб важат много повече от ония, които са против теб! Сега прости за последен път ръцете си и поискай последните Ми Гроздове от тази лоза! Поискай Гроздовете на Възкресението Ми, които са Съвършените плодове на Лозата!”

Усетил изобилното присъствие на Исус и собствените удари на Сърцето Му, аз за трети път прострях ръцете си към лозата, като ѝ казвах:

“Ако наистина си лоза от Господните Лози, то моля те:

Дай ми Плодовете на Христовата Любов!

Дай ми Гроздовете на Възкресението, които ни правят да пребъдваме с Христос в Небесните места и да шестваме с Него от Слава в Слава!”

Едва бях изговорил последните си думи, когато твърде страшен трус разпука градината на земните лози и разлюля цялото пространство. И ето, че почти паднала и опряла листата и пръчките си в черните тръни, лозата ми изкрещя с ярост, казвайки:

“Мръсен лъжецо! Как не спряха устата ти да говорят отвратително? За какво Възкресение на пръчките ми говориш, когато те са още на земята? Какъв е този несвят и противен дух, който бълва заблуда от устните ти? Няма ли този час да призова святия дух, за да те върже с вериги за наказание и да определи участта ти с лъжепророците? О, свети душе, въздай на тоя лъжепророк, който лъже вярващите, че са били възкресени и живеели в небесните места!”

В отговор на думите на лозата, отсред земята се надигна трети трън. И той, подобно на предишните два, сви обръч от бодли върху главата ми. А в гъстия мрак на обръча аз видях образа на лъжепророка, който ми изкряска, казвайки:

“Ти ли, жалка отрепко, ще спреш делото на моите пророци? Тебе ли намери Небесният Христос да изпрати против началника на Вавилон? Знаеш ли колко безумци преди тебе умряха от чародеяния и огнени стрели? Знаеш ли изобщо срещу кого си дръзнал да заставаш и на чи църкви посягаш? Ти бодлите ми опитвал ли си? Отровата ми изпивал ли си? Кошмарите ми преживявал ли си? Я сега ги опитай, та да ти изчезне всяка помисъл и всяко намерение да ми се противиш!”

Ето, че и третият обръч от тръни започна да се впива в главата ми. И този път тръните бяха много по-остри и страшни. Те имаха странични шипове, израснали така, че да разкъсват всяко място, откъдето биха преминали...

Братко мой! Свидетелствам на сърцето ти и Господ е верен да го потвърди, че отмъщението на лъжепророка бе възможно най-болезненото и най-ужасното страдание, което някога съм изпитвал заради моя Господ. Не зная дали си представяш какво значи разкъсана душа, но ти казвам, че разкъсано тяло е далеч за предпочитане. Болка във всяка мисъл и във

всяка фибра на душата ми. Отрова от злоба и от страшно беззаконие, което те смачква с отчаяние и пределна скръб. Чародейства, които те карат да се ужасяваш и да виждаш истина в лъжата, че Бог те е оставил.

Но както и при предишните отмъщения от змея и звяра, така и отмъщението на лъжепророка се прекрати. Понеже излезе Огън от Венеца, който изпепели всичките тръни и премахна въздействието им. А тогава, без да чака да Му проговоря, Господ се приближи в градината на земните лози. И като ми подаде ръцете Си, възправи ме на нозете ми. И ето, че с огнени пламъци в очите Си и с прелял Гняв на устните Си, Господ проговори на лозите, като им казваше:

“Горко ви, църкви на християнската религия! Горко на вас, безплодни лози, които презряхте Разпятието на Господа и така отблъснахте Любовта Му, която призовава верните да се съразпнат с Мене! За вас не остава Кръст за Спасение, нито мост над бездната и ада, тъй щото сполучливо да избегнете идещата Голяма Скръб!

Горко на вас, безплодни лози, които презряхте Саможертвата на Господа и така отблъснахте Любовта Му, която призовава верните да положат живота си за Мене! За вас не остава Огън в тъмнината, с който да светите, та Младоженецът да познае, че сте от Неговите невести!

Горко на вас, безплодни лози, които презряхте Възкресението на Господа и така отблъснахте Любовта Му, която призовава верните да пребъдват в Небесния и Свят Дух на Господа, като чеда на Светлината! За вас не остава друго, освен да изсъхнете и да бъдете изметени от метлата на погибелта! А на всички Мои, които вече са напуснали църквите на християнската религия, Аз казвам:

Има една Свята Троица – Отец, Син и Свети Дух, Които изпълват Църквата на Сион! И всички, които се намерят в тази Църква, са вече спасени и ще украсят главите си с Венеца на Славата Ми!

Има една тъмна троица – змеят, звярът и лъжепророкът, които цвъкат и бълват нечистотиите си в църквите на Вавилон! И всички, които се намерят в тях, вече са били посочени да повярват лъжа и да бъдат осъдени!

Аз ви дадох свидетелството на пророка Си! Свидетелство, каквото никога не съм давал на Църквата Си! Свидетелство на Божий човек, който написа десетки пророчески книги с Левицата Ми, за да бъде Смокиня Господна и да призовава на Покаяние! Свидетелство на Божий човек, който написа десетки пророчески книги с Десницата Ми, за да бъде Маслина Господна и да докосва с Помазание! Свидетелство на Божий човек, който написа десетки пророчески книги от дълбочините на Сърцето Ми, за да бъде Лоза Господна и да изпълва сърцата с Моята Любов!

И ето, Аз вече непременно съм събрал всичкото свидетелство на пророка Си! Три Венеца на неуморно подвизаване за Мене, които ръцете Господни ще съберат в един единствен Венец на Славата! Блажени тия, които са повярвали на Моите пророчества и видения! Защото непременно идва времето Отец да прослави чедата на пророческото благовестие и всички вие да чуете в сърцата си свещените думи от Сион:

“Издигнете, порти, главите си, и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на Славата. Кой е Тоя Цар на Славата? Господ Могъщият и Силният, Господ Силният на бой. Издигнете, порти, главите си, и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на Славата. Кой е Тоя Цар на Славата? Господ на Силите, Той е Царят на Славата...”²⁹

Аз, Царят на Славата, дадох тия видения на пророка Си! Блажени тия, които станат вечни врати на Сион! Те ще пребъдват с Мене – от Слава в Слава! От сега и довека!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!”

²⁹ (Псалом 24:7-10)